

Mednarodno
LETO OTROKA

MISLI

LETO XXVIII.

FEBRUAR

1979

MISLI

(THOUGHTS)

INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO
ŽIVLJENJE SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

USTANOVLJEN LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Naslov MISLI:
P.O. Box 197,
KEW, Victoria, 3101.

Urejuje in upravlja:
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 a'Beckett Street,
KEW, Victoria, 3101
— Tel. 861 7787

Rokopisov ne vračamo.
Dopisov brez podpisa uredništvo
ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00
se plačuje vnaprej
(izven Avstralije \$6.00,
letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska:
Polyprint (Vic.) Pty. Ltd.,
1 Dods Street,
Brunswick, 3056, Vic., 3056.

K SLIKI NA PLATNICAH:

Tako mlada, pa že okušata trdoto
begunstva. Kaj vse sta že videla v
svojem kratkem življenju! Jima bo
morda MEDNARODNO LETO
OTROKA našlo novo domovino,
kjer ne bo neprijaznih pogledov, la-
kote v želodčkih, strahu in joka?
Kako trd je prav tisti svet, ki ima
vsega dovolj!...

CELOVŠKE MOHORJEVKE 1979 so dospele in že pridno segajo po
njih. Dobite jih v verskih središčih. Cena celotne zbirke (štiri lepe
knjige!) \$10.-

Nekaj GORIŠKIH MOHORJEVK, lanskih in letošnjih, je tudi sreč-
no dospelo na našo upravo. Cena vsake zbirke (po štiri knjige) je \$12.-.

NAROČI IN BERI!

Poštnina v cenah knjig ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN
LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.-,
II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR
v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7. .

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi ku-
harskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja
azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba
Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig
\$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA
MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem
trem delom \$10.-

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisno povest o svet-
niku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi
\$3.50, nevezani \$2.50.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo
osvetli starost). Cena \$2.- in 3.- (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) —
cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI (Baraga in Marija) —
256 strani — Zbral dr. Filip Žakelj — Cena \$2.50.

BARAGA USLIŠUJE — 468 strani — Zbral in uredil dr. Filip Žakelj
— Cena \$2.50.

Pri MISLIH lahko naročite razne DOKUMENTARNE KNJIGE, ki
so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razu-
mevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941-1945). Doma te prilike
nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih
virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo
nekoč napisana brez krivljenja resnice.

Trenutno imamo na razpolago sledeče dokumentarne knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o tehar-
skih dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr.
Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEĐRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

*

V zalogi imamo tudi stenski slike MARIJE POMAGAJ in pa SVETO-
GORSKE MATERE BOŽJE v barvah. Cena vsake je brez poštne
dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

PUST in POST

NEKJE sem bral tole razmišljanje o PUSTU:

Potem je prišel dan, ko sem pozabil, kdo sem. Našemil sem se in postal Nihče. Božansko! Nikdo me ne pozna, popolnoma sem nerazviden. Samo maska govori. Za masko sem končno sam, a pogledi se pasejo le na lupini. Kakšno zavetje! Pogledi hočejo sicer prodreti dalje, vsaj spol jih zanima, vendar kmalu odnehajo. Nekateri se mi bedasto nasmihajo.

Všeč mi je ta oklep. Osvobaja me. Glej, koliko osvobojenih! Pijejo, kričijo, se tolčejo in spakujejo, prosjačijo, plešejo in igrajo. Toda zakaj je ta svoboda — biti, kar ne moreš biti, in vendar biti, kar si — omejena le na en dan? Zakaj ne slavimo pusta celo leto? Zakaj omogoča to samo maska — zakaj smo samo kot šeme resnični?

Ne vem, s kom sem plesal. Vrtela sva se, vrtela kar naprej, ne da bi vedela kar koli drug o drugem. Šema me je divje sukala. V čigavem imenu? Vrtenje je skoraj postalo smisel. Naenkrat me je obšel strah, da bi šemi padla še maska z obraza. Zdelo se mi je, da je za to masko nekaj divjega, strašnega, nečloveški obraz, ki ga nisem maral videti.

Toda, zgodilo se je — meni... Nekdo mi je v vrvežu strgal masko z obraza. Šema se je zakrohotala res divje in nečloveško.

Zakaj?

Ker nisem bil več uganka?

Bil sem zopet Jaz, osramočen in poteptan.

Šema pa je krohotač se že vrtela arabskega šejka...

Razmišljanje govori o svobodi za pustno masko, ko si človek upa storiti marsikaj — v prepričanju, da ga nihče ne pozna. Toda končno pade maska — če prej ne, opolnoči je zabave konec in razkriti se moraš, če ti ne uspe hinavsko zapustiti pustnega plesa in se z grenkobo, da je zamaskiranega veselja konec, vrniti v vsakdanjost.

Ali je vredno igrati dvoličnost? Mnogi imajo dva obraza vse življenje, ne le na pustni zabavi. A nauk pusta je zgovoren — podučljiv. Končno: zakaj se ne bi tudi od pusta nekaj naučili za življenje? Saj je zašel med svetnike v vse koledarje. Še dobro, da ne napišejo ob dananjem nezanimanju in neznanju o verskih zadevah — SVETI PUST.

In bral sem tudi tole kratko razmišljanje o POSTU, ki se ga nekateri kar boje ter vidijo v njem nekaj neprijetnega. To pa zato, ker današnji človek pogreša v postu nek globlji smisel. Ne najde ga več, ker je preplitve notranjosti.

L. 28 — FEBRUAR 1979 — ŠT. 2

VSEBINA:

PUST in POST

— Urednik — stran 33

Če drug drugega srečamo ...

— J. Dirnbeck — stran 34

"Saj so samo Vietnamci ..."

— Po S.S. — stran 35

Zalosten uvodnik v

"Leto otroka" — stran 36

Šolanje v Viktoriji

— A. L. Ceferin — stran 37

Kako smo se šli "maškare"

— Marija Kmetova — stran 39

Kaj pravite? Svoboda ali

"svoboda"

— P. Bazilij — stran 40

1918 — SLOVENIA ARS — 1978

— Jaka Naprošen — stran 42

P. Bazilij tipka ... — stran 43

Počitnice so za nami!

— P. Stanko — stran 44

Izpod Triglava — stran 46

"Glejte, da vas kdo ne premoti!"

(Children of God) — stran 48

Malo razgovora — Ur. — stran 50

Bogastvo in uboštvo —

— Avguštin Čebul — stran 51

Izpod sydneyjskih stolpov

— P. Valerian — stran 52

Pota božja (povest-nadaljevanje)

— Srečko Selivec — stran 54

Še o članku Krefta — stran 54

Naše nabirke — stran 56

Poslušajte, kristjani! — stran 57

Z vseh vetrov — stran 58

Kotiček naših malih — stran 60

Križem avstralske Slovenije

— stran 61

Če drug drugega srečamo

Če drug drugega srečamo,
vemo, kdo smo!

Več iščemo, kot najdemo.
Več prosimo, kot se zahvaljujemo.
Več vzamemo, kot damo.
Več preklinjamo, kot blagoslov-
ljamo.

Če drug drugega srečamo,
vemo, kdo smo!

Več smo, kot premikajoča se
senca,
več kot klic v vetru,
če drug drugega vzpodbujamo in
podpiramo,
če drug drugemu odvzamemo
breme,
če drugemu rečemo: „Dobro,
da si!“,
če znamo odpuščati,
če znamo pomagati.

Če drug drugega srečamo, vemo,
kdo smo!

J. Dirnbeck

Razmišljanje o postu nam daje tale predlog: vzemimo čas posta za se! Takole razglablja:

Štiridesetdnevni post je simbol za štirideset let izraelskega suženjstva v tuji deželi. Simbol hrepenenja, da bi se zopet vrnili v domovino.

V tuji deželi, v puščavi, Izrael zopet spozna samega sebe in svoj odnos do Boga.

Kristus se je umaknil štirideset dni v puščavo in tam premislil nalogo, ki jo je dobil od nebeškega Očeta. Na tem puščavskem kraju je spoznal tudi hudiča, ki ga je skušal.

Puščava je torej kraj samote in odločitve.

Kako se more današnji človek ukvarjati sam s seboj? Kje doživi on to situacijo "puščave"?

V svoji notranjosti.

Kjer začuti hrepenenje po nečem večjem, kjer mu enolična vsakdanost postane breme, predvsem tudi tam, kjer postane suženj samega sebe, kjer notranjo praznoto skuša izpolniti s hrupom in aktivnostjo, pa mu ne uspe.

Človek bi moral to situacijo "puščave" zavestno iskati in doživeti. Potem pa lahko premisli: Kako živim? (Mnogi ljudje se namreč svojega stanja ne zavedajo — živijo, a ne vedo, kako.)

Kje živim? Kakšno je moje okolje? (Človek ima svoja čutila, da vedno znova odkriva nove reči. In zave se, da ni sam, da so krog njega soljudje.)

Kaj se pravi bolj zavestno živeti? (To se pravi: prekiniti enakomerni tok vsakdanjosti, poiskati svoj cilj ter smisel svojemu življenju. To seveda ne pride samo od sebe — človek sam mora k temu nekaj doprinesiti. Začeti mora premišljevali...)

Ne zatekajmo se v nek navidezni svet! Čutila imamo, da oblikujemo svoje življenje, a moramo jih uporabljati, z njimi delati. Zamisel in delo spadata skupaj, se ne smeta ločiti.

Po vsem tem naj človek šele razmišlja o Bogu, kajti le tisti, ki zna živeti, lahko dojame tudi Boga.

Bog se razodene človeku, ko je ta prost za Njega, ko je odkril hrepenenje po nečem višjem, ko ga je obenem našel v vseh bitjih okrog sebe.

Zakaj naj bi torej kazali odpor postu? Izrabi postni čas in poskusi znova najti lastno življenje! To pa se ne more zgoditi, če boš živel v isti brezbriznosti naprej, kajti nesnično "življenje" je poziv k delu in odločitvi.

— Čemu torej odpor, ko gre za naše življenje?

— Če gre za upanje, da se bo nekaj spremenilo?

— Če obstoja možnost, da svoje težave premagamo s Kristusom, kot nam je obljubil?

— Če izpopolnimo svoje krščansko poslanstvo z mislijo na druge, ki potrebujejo našo bratsko roko v pomoč?

Tako sem bral in ugotavljam: da, POSTNI ČAS, potreben si nam!

Urednik

“Saj so samo Vietnamci...”

Begunska tragedija zadnjih dveh let po vietnamskem “miru”: nad 110-tisoč beguncev, ki so se hoteli rešiti nasilja v usuznjeni domovini z begom preko morja, so doslej požrli valovi... (londonski TIMES)

MINULO leto 1978 je bilo spet eno običajnih let, kakor jih preživlja svet v zadnji tretjini dvajsetega stoletja: leto prometnih nesreč, novih iznajdb na različnih področjih človeškega udejstvovanja, terorizma različnih vrst, vojnih spopadov predvsem v Afriki in v Aziji ter leto **azijskih beguncev**. Za narode jugovzhodne Azije je bilo preteklo leto gotovo najstrašnejše v vrsti hudih let, ki jih to področje sveta preživlja zaradi nasilnih sprememb tamkajšnjih družbenih struktur pod udarci marksistične ideologije.

Če bi — na primer — vsak teden zgrmelo na tla reakcijsko potniško letalo Jumbo in bi pri tem izgubili življenje vsi potniki, ker je letalu pošlo gorivo pri iskanju dežele, ki bi te potnike sprejela (ker pač niso imeli urejenih potnih listov), bi se kmalu po vsem svetu dvignil protestni val ogorčenja in bi se zadeva sprejemanja takih potnikov hitro uredila. V južnem Kitajskem morju se tedensko potopi približno enako število nesrečnežev samo zato, ker nimajo svojih potnih dokumentov v redu. Toda to potapljanje neštetič čolnov z begunci ne dviga hrupa in izginjajo v valovih morja neslišno, daleč proč od človeških naselij, kjer jih nihče ne vidi. In na vrhu vsega: “... saj so samo Vietnamci”, pravi mrzli svet.

Begunci še nikdar in nikjer niso bili priljubljena človeška bitja, kar je večina od nas občutila pred leti na lastni koži. Prav zato bi morali vsaj mi vietnamske begunce bolje razumeti kot mnogi drugi. Vedno več jih je teh nesrečnežev, ki iščejo domovino. Že leta 1977 so bili dokajšen problem, ko jih je bežalo na svobodni Zahod po najmanj 2000 mesečno. Odkar pa so se povečale sovražnosti med rdečo Kitajsko in prossovjetskim Vietnamom, se je njihovo število močno zvišalo. Lanskega septembra jih je pribežalo s čolni nad 7.000, oktobra nad 12.000, novembra pa že nad 24.000, večinoma vsi na obalo malazijskega polotoka. Dve tretjini teh beguncev prihaja iz kitajskega dela Vietnama in dve tretjini beguncev tudi potone na dolgi in nevarni plovbi v majhnih čolnih po tropskem južnokitajskem morju, zlasti v času monsunskih viharjev.

Toda tudi srečen pristanek na malazijski obali ne pomeni varnosti. Lanskega novembra je malazijska

Živo mravljišče je bila ladja “Hai Hong”, na kateri je 2500 vietnamskih beguncev tvegalo pot v malezijske vode. Kljub posredovanju mednarodnih ustanov in številnih uglednih osebnosti v svetu jim ni dovolilo pristanka nobeno tailandsko in malezijsko pristanišče. Negotovost in strah, lakota in bolezen ter številne smrti — vse za svobodo, ki jim je bila v rdeči domovini odvzeta. Del teh beguncev je končno posvojila Francija, del pa Kanada.

vlada odločila poslati vse čolne z begunci na morje, ne glede na njihovo usodo. Šele ko sta se dva čolna blizu obale ob pristanišču Kuala Trengganu potopila s 147 begunci vpricho pristaniških oblasti, je malazijska vlada vsaj začasno preklicala zgornji sklep.

Vzrok, da Tajsko, Indonezija in Malazija zavračajo begunce v čolnih nazaj na morje, tiči v njihovi bojazni: če jim dovolijo izkrcanje, se jih ne bodo mogle več znebiti. Tajsko ima več let na skrbi že 150.000 beguncev, v Malazijo se jih je do konca lanskega leta zateklo že nad 50.000.

Te nerazvite države se bojijo novih priselcev, medtem ko je odziv industrijskih držav na svobodnem Zahodu skoraj ničeven. Anglija je npr. lansko leto sprejela samo 346 teh “čolnarkih beguncev”. Zahodna Nemčija se je bolje odrezala: na svojem ozemlju je nastanila 2650 beguncev. Kanada sprejema po 60 družin mesečno.

Japonska vztraja pri svoji politiki popolne prepovedi sprejemanja beguncev. Najboljši sta ZDA in Francija: Združene države izdajajo 25.000 naselitvenih dovoljenj letno (lansko leto so jih izdale dodatnih 20.000). Francija jemlje 12.000 beguncev letno. Avstralija ne zaostaja daleč za njima s sprejemom 9.000 beguncev letno. Proces za izdajanje vizumov pa je silno zamuden: Francija 70 dni, ZDA 150 dni. Avstralski proces je krajši v toliko, ker si mnogi begunci sami utro pot s čolni do Darwina. Otežujejo ga vznemirljive vesti, da vietnamske oblasti izrabljajo položaj ter za drago odkupnino dovoljujejo to izseljevanje brez dokumentov na avstralsko obalo. Posledice morejo čutiti samo nesrečniki, ki iščejo deželo, da bi jih sprejela.

Medtem se število novih priselcev predvsem v Malazijo neprestano veča ter jih oblast znova začenja zavračati nazaj na morje, kjer povečini umirajo od lakote, žeje ali pa potonejo. Nedavno se je pred japonsko obalo prevrnilo več čolnov ter je potonilo 141 beguncev. Samo dvema se je posrečilo priplavati na japonsko

obalo. Iz Vietnama so ti čolni na vesla in strgana jadra odpulili pred dvema mesecema.

Čolne z begunci srečujejo mnoge trgovske ladje, ki so jih še do nedavna jemale na krov in jih vozile do prvega пристanišča na svojih linijah. Toda zadnje čase te ladje plujejo mimo, kakor da čolnov ne bi videle. Ladijske družbe namreč beguncev ne morejo nikjer izkrcati, če jih vzamejo na krov, ker jim azijske države vrata vedno tesneje zapirajo. Kapitani tako vsak dan kršijo osnovni pomorski zakon: priskočiti ladji ali čolnu v nevarnosti na pomoč. Pod hudim pritiskom ladijskih družb in raznih vlad se kapitani proti svoji volji spreminjajo v pasivne morilce tisočev nedolžnih ljudi...

Strašna tragedija stotisočev nesrečnih azijskih beguncev pred komunističnimi režimi je toliko krutejša, ker jih zavračajo njihovi lastni bratje po rasi in barvi kože. Pomoč jim mora nuditi beli "kapitalistični" Zahod, proti kateremu sovjetski in kitajski marksisti že desetletja ščuvajo milijonske azijske množice.

Po S. S.

Žalosten uvodnik v LETO OTROKA

"Videl sem, kako je vojak s puškinim kopitom dotokel mojega petletnega bratca. V skupini 78 rojakov je bila vsa moja družina: starši in pet bratcev. Od vseh sem ostal samo jaz živ. Morda sem v gošči padel, še preden me je zadel rafal. Ko sem se osvestil, sem okrog sebe začutil zamotano klobko samih trupel. Okrog mene in nado mano so bile noge, roke, telesa, polomljena in znakažena. Roke sem imel zvezane na hrbtu, zato se dolgo nisem mogel osvoboditi iz te čudne gmote. Potem sem blodil po goščavi in se končno pridružil kmetom — beguncem v Tailandijo. Zdaj sem tu, eden izmed osem tisočev ubežnikov..."

Žalosten uvodnik v MEDNARODNO LETO OTROKA je to pripovedovanje trinajstletnega dečka. Yim Soth Mona Chit iz Kambodže je povedal svojo zgodbo časnikarjem v tailandskem taborišču Aranya Prathet. Svet se ob njej skoraj še zgroziti ne upa več. V srcu jo obsoja, glasno pa ne pokaže na krivca, četudi ga pozna... Rdeča zver pijana krvi še išče svojih žrtev — celo med mladino, ki ji vsekakor ne more nalepiti zlaganega pečata izdajalca. Še in še se ponavljajo zgodbe iz vojnih in povojnih let v naši domovini, ki so jih celo mnogi takratni begunci sramotno pozabili...

Ko boš zadovoljen s svojim mirom, s materialnimi uspehi svobodnega življenja, s svojo (morda zelo navidezno) srečo, z zdravjem — misel na gornjo žalostno zgodbo naj te spomni na milijone ljudi po svetu, ki v istem trenutku trpijo zaradi nasilja, lakote, bolezni, razočaranja... Naj se tvoja misel zlije v molitev; naj skodelica dobrote, ki jo napolnjujemo v postu za najbednejše po svetu, sprejme tudi tvoj dar!

Šolanje v Viktoriji

Ne samo politikom, gospodarstvenikom, vzgojiteljem, ampak mnogim zaposlenim in tudi onim, ki se šele pripravljajo na zaposlitev, postaja vedno bolj očitno, da živimo v svetu, ki se ne samo hitro razvija, ampak stalno spreminja. Odkritja in izumi spreminjajo podobo sveta in človeka.

Če se spomnimo samo dvajset let nazaj, vemo za spremembe. Oglejmo si samo nekaj najvažnejših, ki vplivajo na šolanje naših otrok.

Nesluten napredek v tehnologiji. Avtomatizacija v gospodarstvu in administraciji je znižala prvotno število zaposlenih. Potrebe po nekvalificiranih ali pol-kvalificiranih delovnih močeh bodo stalno manjše.

Uvajanje računalnikov je del nujega tehničnega napredka. Z uvajanjem novih panog problem kvalificiranih delovnih moči postaja vsak dan večji.

Porast števila mladih izšolanih ljudi. Teh je skoraj trikrat več od onih, ki se upokojujejo pri 60-65-ih letih.

Zaposlitev žensk se je skoraj podvojila. Danes dela izven doma skoraj polovica delazmožnih žensk. Način življenja se je spremenil in jih sili iskati zaslužek. Dohodki enega prehranjevalca v mladi družini kar niso dovolj za potrebe večštevne družine. Za prehranjevanje že, a ne za nakup lastnega doma ali stanovanja in drugih večjih naložb.

Vse to, poleg drugih sprememb, je povzročilo težave in probleme. Eden izmed največjih problemov je brezposelnost. Ta bo ostala z nami nekaj časa. Rešitev današnjih težav je v mnogem odvisna od sprejema cmejitev vsega prebivalstva, ki jih določujejo gospodarski pogoji Avstralije in pa odvisnost od ostalega sveta.

Avstralija je še vedno med državami relativno visokega življenjskega standarda. Več bomo morali delati za mojštrovanje vsega, da ohranimo zadovoljiv standard za sebe in vse ostale, ki so v slabšem položaju in pomoči potrebni.

Šolstvo, vzgoja, to je eden najvažnejših pogojev za napredek. Zato danes nekaj več o pripravljanju študentov za jutrišnji svet.

Predvsem se je sprijazniti z mislijo, da danes izšolanemu študentu niso avtomatično zajamčene službe. Delodajalci izbirajo. Poklici, ki so bili še pred nekaj leti zelo iskani, danes niso več. Preveč je zdravnikov in advokatov. Število brezposelnih učiteljev v Viktoriji gre v tisoče. Education Department je ukinil podelitev novih stipendij. Univerze znižujejo sprejemne kvote. To narekujejo prenapoljenost na delovnem trgu, racionalizacija in štednja.

O tem zgovorno govore statistike.

Danes imamo v Avstraliji nezaposlene delovne sile

od 5-10%. —Mladina, ki je dovršila obvezno šolanje in išče službe, je spočetka še na slabšem. Takih, ki iščejo zaposlitev, je med 10-20%.

Velike probleme pa imajo nekateri, ki so dovršili poklicne študije in ne morejo dobiti stalne zaposlitve v svoji stroki. Tako je v letu 1977 dovršilo študije, a ni v letu 1978 dobilo službe:

agronomov	22%	sociologov	12%
biologov	14%	učiteljev	9%
arhitektov	13%	ekonomistov	8%
inženirjev	12%	itd.	

Del problema je v tem, da izginjajo stare, a dobivamo nove panoge. Ni dovolj služb za tiste, ki so doštudirali in bi bili radi strokovno zaposleni. Če pa so, so prisiljeni na stalni študij v panogah, ki se hitro razvijajo. V petih, desetih letih je napredek tak, da znanje zastari do polovice. Človeštvo včasih napreduje v škodo posameznika. S primernim načrtovanjem in dodatnim šolanjem pa je to mogoče znižati ali celo odpraviti.

Danes je važnost šolanja očitna vsakemu. Znano pa je, da šolska praksa zaostaja za potrebami. Zato so vedno nove šolske reforme. Vse to je povezano s finančnimi stroški, ki so predvideni v letnih državnih proračunih. Pomen in obseg se spozna, saj izdatki za šolanje so v državnih proračunih pri večini držav v svetu na drugem mestu, takoj za državno obrambo.

Po letošnjem proračunu bo izdano v Viktoriji okoli 1300 milijonov dolarjev za osnovne in srednje šole. Za letos se računa, da bo v državnih šolah okoli 630.000 učencev. Preračunano na učenca, pride okoli 1300 dolarjev letno. Vse to je denar davkoplačevalcev. Poleg tega so še katoliške in druge šole. Imamo tudi privatne šole, katere si lahko privoščijo maloštevilni, a premožni ljudje. Ti plačujejo šolnino iz svojega žepa. Letos znaša ta povprečno okoli 2000 dolarjev letno za deset takomenovanih najbolj uglednih privatnih šol v Viktoriji.

Viktorijske šolske oblasti so se odločile za reforme in v zadnjih letih so mnogo uknili, spremenili ali pa ustanovili novo, da se prilagode novemu položaju.

Najvažnejša je ustanovitev VICTORIAN INSTITUTE OF SECONDARY EDUCATION (VISE), ki ima dve funkciji. Letos je prevzel vse od dosedanjega VUSEB-a in uvedel akreditirano ocenjevanje po razredih.

Ni dovolj časa, da bi se vse spremembe takoj uvedle, ampak se uvajajo postopoma.

V Viktoriji je vsako leto delalo HSC, ki odgovarja nekako veliki maturi v Sloveniji, okoli 25-30.000 študentov. Ena tretjina je opravila vsaj štiri izpite pozitivno. Ti so si pridobili pravico vpisa na visoke

šole. Druga tretjina je skupina, ki je opravila večino predmetov pozitivno in z dobrimi ocenami, a so padli v enem ali dveh predmetih. Vendar skupno povprečje so imeli visoko, recimo 60-70%. Ti so imeli pogojno možnost vpisa po tako omenovanem kompenzacijskem ocenjevanju. Zadnja tretjina pa je padla z nezadostnimi ocenami.

Ta način ocenjevanja je imel nekaj šibkih strani, ki bodo spremenjene. HSC bo ohranil svojo veljavnost in standard bo zvišan. Univerze bodo vztrajale tudi v naprej na tej kvalifikaciji, poleg morebitnih omejitev na število prostih mest za vpis.

Druga naloga VISE-a pa je urejevanje prehoda iz dovršenih srednjih šol naravnost v zaposlitev. To je neovost v Avstraliji, ki je v vpeljevanju akreditiranega ocenjevanja v razredu med šolskim letom. — Danes so očitne potrebe za dobro splošno izobrazbo. Delodajalci zahtevajo pri izbiri, da ima prosilec za službo zanimanje, razumevanje, sposobnost in tudi nekaj spretnosti. Vse to si lahko pridobi z rednim učenjem. Vrednost je v razumevanju in ne v pripravi na polaganje izpita.

Po šolah je bil vpeljan WORK EXPERIENCE PROGRAM, ki bo v letu 1979 podvojen. To je program, da se učenci 9., 10. in 11. letnika zaposlijo za kratek čas v industriji, trgovini in podobno. Taka delovna praksa jim pomaga pri izbiri bodočega poklica.

Na vsaki šoli je imenovan CAREER GUIDANCE OFFICER. Ta je na razpolago za dajanje nasvetov, zaposlitve in podobno.

Te spremembe so že v teku. Vse je usmerjeno za dvig kvalitete poučevanja. Eden takih pogojev je, da razredi niso prenapolnjeni. V razredih imamo praktično med 15 do 30 učencev, kar je v svetovnem merilu prav dobro, čeprav ne idealno povprečje. Razumeti pa je, da so "zlati časi" finansiranja šolstva prešli.

V načrtih je še mnogo dobrih programov, praktična izvedba pa utegne vzeti še nekaj let. Eden najboljših

je, da se odpravi obvezna razdelitev v področja in bo učenec lahko izbral svojo šolo. To bi bila tudi praktična možnost za uvedbo poučevanja slovenščine med tednom. Slovenske družine v večjem okraju bi vpisale otroke na isti šoli in tako dobile za poučevanje potrebno število, kar je vsaj deset učencev.

Za Slovence je poučevanje slovenščine v državnih šolah velikega pomena. Poleg znanja, ki si ga pridobijo naši otroci z rednim učenjem, je to dokaz kulturnega stremjenja. To res šteje v očeh sodržavljanov, rojakov v domovini in širom sveta.

Za seboj imamo dve leti rednega poučevanja na treh srednjih šolah. V prvem letu je bilo vpisanih okoli 150, v drugem letu pa 135 učencev. Za letos računamo, da obdržimo vzpostavljene razrede.

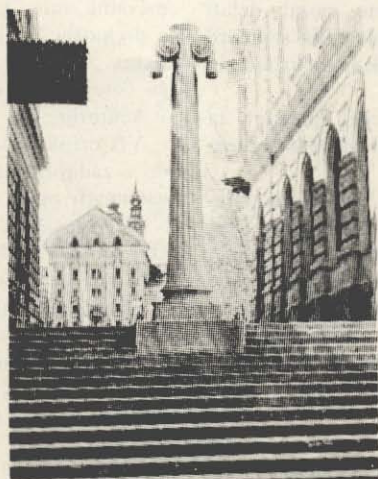
Ponosni smo lahko na naše ukaželjne študente in na njihove zavedne starše. Imena učiteljev bodo ostala nerazdružljivo povezana z začetki za ohranjanje slovenščine in kulturne dediščine v Avstraliji.

Naša največja in najbolj važna pridobitev je ustanovitev odbora, ki skrbi za slovenščino kot HSC predmet: VISE-Committee for Slovenian Language. Tako je slovenščina enakovreden predmet vsem ostalin maturitetnim predmetom. V jeziku, ki ga doma govorijo, in z rednim poukom pridobivajo študenti na znanju in možnosti za uspešno dovršitev šolanja.

Postopek za potrditev slovenščine kot HSC predmeta je sedaj v teku. Mnogi soodločajo, kot razni državni edelki in univerzitetne ustanove. Slovenščina izpolnjuje vse pogoje in HSC je gotovost. Vprašanje pa je, če bo vse pravočasno potrjeno.

Za letos priporočamo študentom 12. letnika, da vzamejo slovenščino kot šesti predmet. Ob koncu prvega šolskega tromesečja bodo obveščeni, če bo slovenščina priznana kot HSC predmet za leto 1979. V pozitivnem primeru naj študij nadaljujejo in uvrstijo slovenščino med prve štiri predmete ter opustijo predmet, v katerem nimajo tako dobrih izglede.

ALEKSANDRA L. CEFERIN

Plečnikov svetilnik — v ozadju
Uršulinke (Ljubljana)

Kako smo se šli "maškare"

SICER smo bili otroci večkrat "maškare" tudi tedaj, ko ni bil pustni torek. "Taka si ko maškara", so mi dejali včasih, kadar nisem imela čepice pravilno na glavi ali če so mi trakovi viseli po čevljih navzdol. In "maškare" smo bili otroci, kadar smo preveč stopicali po blatu in brozgi in ni bilo videti čevljev, marveč je bilo na nogah nekaj, kar je bilo eno samo blato.

Vendar, na pustni torek, tedaj smo bili pa še posebej maškare. Z bratom in s sestro smo se tako dolgo oblačili in preoblačili, da bi bil skoraj že pustni torek minil. Seveda — na skrivaj, da mama niso videli — najti toliko potrebnih kril in rut in predpasnikov, res ni bilo lahko. Pa še mazati se s čistilom za čevlje (z biksom, smo rekli takrat) in se namažati čim bolj in čim bolj smešno, to je bil težaven posel. Ko smo se mazali in se vsi trije hkratu rinili k zrcalu, smo zrcalo kajpada ubili. In zdaj v tistih dolgih krilih brž skriti črepinje; ali je to lahko? Pa na skrivaj, da nas ne bi nihče zalotil! A navzlic črepinjam in strahu pred kaznijo smo se vsi trije tako smejali drug drugemu, da bi se bili skoraj zadušili. In kaj naj bomo, kaj naj predstavljamo?

"Jaz bom za kralja," je rekel brat.

"Jaz kraljica," je dejala sestra.

"In jaz — jaz bi bila tudi rada kraljica," sem se odzvala.

"Kaj bom imel dve kraljici?" se je zavzel brat.

"No, boš pa ti kraljica iz druge dežele," me je tolažila sestra.

No — iz katere?" sem vprašala.

"Iz zamorske," je rekel brat.

"Saj res!" sem se vzradostila, "se bom vsaj še malo bolj namazala z biksom!"

In sem se tako namazala, da mi je "biks" silil v usta in ko sem pljuvala, sta se mi onadva tako režala in mi nagajala, da sem komaj dokončala svoj sijaj. No, slednjič smo bili vsi trije resnične maškare.

Kam bi jo mahnili?" je vprašal brat.

"Kar k sosedovim," sem predlagala.

"Pojdimo!" je rekla sestra.

France Kralj: Pust

A čim smo odprli podstrešna vrata (ker ondi smo se šemili) — že je spodaj nekdo prihajal po stopnicah navzgor.

"Pst!" smo siknili vsi trije.

Pridrževalje sapo smo počakali, da je tisti odšel v stanovanje.

"Zdaj pa!" je dejal brat.

"Au! Na krilo si mi stopil!"

"Ti si pa meni na nogo!"

"Čakajta, meni je ruta zlezla za vrat!"

Popravljali smo se in slednjič smo začeli varno stopati po stopnicah.

"Ivan," se oglasi mamin klic, "kje pa tičiš? Brž v trgovino!"

Tako — kaj pa zdaj?

"Kar potuhnimo se," je zašepetal brat.

"Ivan!"

Nič. Mama je spet zaprla vrata. In mi trije ko miške — smuk! — mimo stanovanja in v diru dol po stopnicah.

"Minka!" se je odzvalo od zgoraj. Zdrznili smo se.

Ah, kar pojdimo!"

In smo šli dalje, mračilo se je že, pa preko dvorišča in smo potrkali pri sosedovih.

"Hm!" je zabrundal brat.

"Kaj pa renčiš," sem rekla, "saj nisi medved!"

"Da se bodo ustrašili."

Pa smo trkali in brundali, a smola, pri sose-

dovih sploh ni bilo nikogar doma.

"No, kaj pa zdaj?" je rekla sestra.

"Pred hišo se postavimo. Ali nas bodo gledali in bodo mislili, da smo prave maskare iz mesta!" je predlagal brat.

"Saj res!" sva vzkliknili s sestro.

Čim smo stali pred hišo, je prišla neka gospa k nam na obisk. Ko nas je zagledala, je rekla: "Sram vas bodi, kakšni pa ste? Domov se spravite!"

Nič nismo odgovorili in se stisnili v kot. Gospa je odšla navzgor, mi trije pa po cesti sem in tja. Ljudje so se nam res nasmihali, ko smo se šemasto priklanjali in namrdaali. A predobro smo razločili znane korake za seboj in se razgledovali, kam bi se skrili.

Lop! — po hrbtu, brat jih je dobil po ušesu, sestra po roki.

"Domov!"

In smo šle "maskare" ko ovčice z mamo, tiho, v solzah in strahu.

A zgoraj!

"Kdo je ubil zrcalo? Kako da mi mažete mojo obleko? Kako da vas ni sram?"

In še in še. Ali so tekle solze, ali je bilo naglo slačenje!

"Učit! Takoj za mizo!"

In smo pritekli.

Tedaj se je pa mama tako zasmejala, da smo vsi trije ostrmeli.

"Kakšni pa ste?"

Pomolila nam je zrcalo pod nos — joj, obrazi so bili "en sam biks", mešanica črne barve in solza. Tudi mi trije smo prasnili v smeh. Slednjič se je v smehu vendarle vse dobro izteklo in niti za ubito zrcalo ni bilo nobene kazni. A maskare se nismo šli nobeno leto več...

MARIJA KMETOVA

Kaj pravite

SVOBODA ALI "SVOBODA"

"...Vem, da je svoboda izpovedovanja vere v domovini zaščitena z ustavo. O njej pričajo tudi gotove izjave slovenskih škofov, zlasti pa vsakoletni sprejem predstavnikov verskih skupnosti ob novem letu več kot zadovoljivo prikazuje razmerje med njimi in oblastjo. Tudi takoimenovani protokol je še v veljavi, ali ne? MISLI pa še kar vztrajajo, da resnične verske svobode v domovini ni..." (Iz pisma sydney-skega naročnika)

ENO je tiskana beseda ustave, ki se lepo sliši ob branju ali stalnem naglašanju, drugo je praktična stran v vsakdanjem življenju. V istem smislu tudi diplomatski odnosi z Vatikanom še niso nikak dokaz verske svobode. Prav tako ne zunanja vljudnost vsakoletnega sprejema verskih predstavnikov in vsakoletne ponovne "ugotovitve", kako je vse lepo in prav, odnosi zadovoljivi in vredni s strani verskih skupnosti samo zahvale. Tako zahvalo oblast prav na teh sprejemih tudi dobi — po več kot treh desetletjih diktature ji kaj takega pač ne more biti težko. Kar ji v povojnem desetletju ni uspelo zviti s silo in vlačanjem škofov ter duhovnikov k zasliševanju, pred sodišča in v zapore, to si danes že lahko privoščijo na lepši način, pa morda še z večjim uspehom ter lepim obrazom pred svobodnim svetom. Kaj pogosto

sklicevanje na protokol z Vatikanom nima dosti pomena, če v vsakdanjem življenju verniki teh diplomatskih odnosov med Jugoslavijo in Vatikanom ne čutijo v zadostni meri. To je lepo a seveda kaj obzirno povedal zagrebški nadškof Franjo dr. Kuharić pri letošnjem novoletnem sprejemu, ko je dejal, da se tudi ob tem srečanju zavedamo težav v medsebojnih odnosih, in obenem izrazil željo, naj bi odgovorne osebe videle vzroke težav in iskale tudi zdravilo. Kot največjo težavo je omenil ravno vprašanje "pristine verske svobode" — torej vprašanje, ki ste ga v pismu Vi načeli. Nadškof je dobesedno dejal: "...Mislim, da moram tu pojasniti neko stvar. Cerkev ni samo papež, škofje in duhovniki, temveč vsak vernik, začenši od otroka vernih staršev v otroškem vrtcu in univerzitetnega profesorja do vsakega človeka v katerem koli poklicu in službi, ki se ima za vernika. Tu je treba graditi dobre odnose med Cerkvijo in javno oblastjo tako, da bo povsem dosledno zagotovljena svoboda vesti malih in odraslih vernikov in da bo spoštovano njihovo versko prepričanje." Če znate pravilno brati, je nadškof povedal zelo veliko, česar ob zares urejenih odnosih ne bi bilo treba niti omenjati.

Že gornji citat bi bil kar dovolj otipljiv odgovor na Vaše pismo. A ker je iz Zagreba, pojdimo raje še v Ljubljano. Tam je, kot običajno že vrsto let, na letošnjem novoletnem sprejemu spregovoril ljubljanski nadškof dr. Pogačnik s svojim voščilom in zahvalo ter ponižno željo, naj se tudi v bodoče "odnosi med družbo

in Cerkvijo razvijajo v duhu ustvarjalnega dialoga in dobrohotnega sporazumevanja". Isti nadškof je komaj dober teden prej, ob praznovanju dneva miru na letošnji novoletni dan, govoril v ljubljanski stolnici. Med ostalim je dobesedno dejal tudi tole: "...Pri nas, hvala Bogu, nimamo terorizma, te moderne oblike totalne vojne. Da bi pa vsi, verni in neverni, živeli med seboj v miru in zadovoljstvu, bi pa bilo potrebno, da bi se vse instance zvesto držale naše ustave, ki zagotavlja vsem občanom svobosčine in pravice. Proti naravnim pravicam vernih staršev je, če se njih otroci vzgajajo v ateističnem duhu. Če je vera zasebna stvar, je tudi ateizem zasebna stvar. To danes priznavajo tudi marksisti. Proti pravicam katoličanov je, če se otrokom v šolskih učbenikih podaja neresnična, karikirana podoba krščanstva. Ustava pravi, da so vsi občani v pravicah in dolžnostih ne glede na veroizpoved enaki in da je vsakemu občanu dostopno vsako službeno mesto in vsaka funkcija v družbi. Protustavno je torej, če se za službo zahteva politična kvalifikacija oziroma partijska legitimacija. Na dan miru naj omenjam te nepravilnosti, ki kalijo zadovoljno sožitje vernih in nevernih v naši družbi..."

Nič manj ni jasen in zgovoren članek "Proti klerikalizmu in sektaštvu", ki je izšel 14. januarja letos v "Družini" pod rubriko Odmevi-Predlogi. Je izpod peresa Ivana Likarja, ki se kot vernik oz. celo duhovnik opira na ustavo, pa še na Listino OZN o človekovih pravicah, obenem pa prikaže praktično stran življenja slovenskega vernika. Ne bo napak, če članek Vam v odgovor in vsem bravcem v ilustracijo "verske svobode v domovini" objavimo v celoti. Takole se glasi:

V osrednjem slovenskem dnevniku Delo (21. decembra 1978) je Vlado Šlambergar objavil članek, v katerem je razvil nekatere misli Franca Šetince. Posebej sem se razveselil že večkrat citirane trditve, da "religija ni nikakršna ovira za enakopravno vključevanje človeka-vernika v socialistično življenje družbe". Poštena trditev, za katero upam, da bo na vseh ravneh tudi pošteno uresničena.

V članku je govor o klerikalizmu in sektaštvu. Oba pojava sta na isti ravni: vedno gre za odstopanje ali zlorabljanje linije. Med aktualnimi oblikami klerikalizma je omenjen "poskus vcepljanja v zavest človeka-vernika, da je drugorazreden državljani, da je zaradi svoje religioznosti zapostavljen v družbenem življenju... Nesmiselno je govoriti, da imamo pri razvejanem političnem sistemu socialistične samoupravne demokracije, v samoupravnih organizacijah občane drugega razreda."

In ravno ob tej trditvi bi se ustavil z nekaterimi nasprotnimi argumenti.

1. Vernik kot vernik (ali skupina vernikov, ki je del Cerkve kot taka) nima nobene možnosti vplivati na programsko politiko radia in televizije. Tako moramo loviti najrazličnejše tuje postaje, da ujamemo eno božično pesem ali na televiziji en sam prizor iz verskega življenja.

Listina OZN o človekovih pravicah je jasna: "Vsak človek ima pravico svobodno izražati svoje mišljenje; ta pravica obsega svobodo, da se nemoteno oklene mišljenja ter išče, sprejema in širi novice in ideje z vsemi sredstvi sporazumevanja ne glede na meje" (19. člen).

Tudi ustava SFRJ je nedvoumna: "Občani imajo pravico v sredstvih javnega obveščanja izražati in objavljati svoja mnenja. Občani, organizacije in društva lahko pod pogoji, ki jih določa zakon, izdajajo tisk ter širijo obvestila z drugimi sredstvi javnega obveščanja" (167. člen).

2. Dejstvo je (nesmiselno bi bilo zanikati ga), da imajo v naši samoupravni socialistični družbi veliko večino višjih in odgovornejših služb komunisti. Komunisti pa so pri nas le ateisti. Torej verniki omenjenih služb ne morejo dobiti. Dejstvo je v očitnem nasprotju z ustavo. Žal pa takšen odnos radia in televizije ter odgovornih v kadrovskih službah do vernih občanov vi več sektašenje, temveč postaja že kar linija.

3. Ateizacija na naših šolah postaja vedno bolj očitna. Za primer bi lahko navedel poglavja iz učbenika za 8. razred osnovne šole "Družba in socialistična morala". Podobna poglavja pa imajo še nekateri učbeniki za srednje šole. Omenjeni učbenik govori o veri, Cerkvi in krščanski morali tako, da se vernik, ki ga prebere, ne čuti samo v "drugem razredu", temveč kar zunaj razredov — kakor parijci v Indiji ali nekdanji raja pod Turki.

Besede Franca Šetince o "poskusu vcepljanja v zavest človeka-vernika, da je drugorazreden državljani", so s tem učbenikom postale bumerang.

Če mi tu in tam kakšen otrok prinese k verouku učiteljin nasvet, naj bi se raje učili, kot pa da hodijo k verouku in naj ne ližejo oltarjev — to lahko imenujemo sektaštvo te ali one tovarišice. Žal pa omenjeni učbenik za 8. razred (in njemu podobni) postajajo ali so — linija.

Tale moj prispevek bodo različni ljudje različno ocenjevali. Naj bo kakorkoli že, zame je le prispevek v borbi za človekove pravice in za boljše sožitje vernih in nevernih v naši samoupravni socialistični družbi.

Tako, dragi sydneyški naročnik, vsaj nekaj dejstev ste Vi kot ostali bralci menda že znali izluščiti iz stavkov, ki niso prišli izpod peresa urednika MISLI. In dokler bodo taka dejstva oznanjala "svobodo slovenskega vernika", bodo tudi MISLI čutile dolžnost, da o tej "svobodi" povedo svoje. Saj končno tudi za MISLI velja v gornjem članku citiran 19. člen LISTINE OZN o človekovih pravicah in sklicujejo se celo lahko na 167. člen ustave SFRJ, če je kaj vreden. Prepričan pa sem, da to sklicevanje našemu skromnemu listu ne bo pridobilo vize za neovirano pot preko meje v domovino — kot verniku doma sklicevanje na ustavo žal še ni vrnilo svobode. Če in kadar jo bo, bodo pa MISLI prve in rade volje temu zaploskale z veselo objavo na prvi strani.

P. BAZILIJ

1918 SLOVENIA ARS 1978

LANI ob šestdesetletnici proslavljanja **29. OKTOBRA 1918**, praznika naše narodne osvoboditve, so prišli slovenski izseljenci na izvirno misel. Po vsem videzu se je rodila v Kanadi, kjer so to znamenito šestdesetletnico proslavljali tako kot nikjer drugje v zdomstvu (o tem ste brali v januarski številki MISLI na strani 23). Izvirna misel se je glasila: **POKLONIMO DOMOVINI OB TEM JUBILEJU PRVE SLOVENSKE KOVANCE!** Rečeno — storjeno! Na trgu so v svoji lepoti in dvojni vrednosti: kovinski v vrednosti zlata in srebra, pa tudi narodno-kulturni, ki zlitino daleč prekaša. Slovenci po svetu in v domovini smo nanje lahko ponosni.

Nikjer v zdomskem tisku nisem mogel zaslediti, kdo so ljudje za izvirno idejo. Kovanci so bili izdani pod **"1918 — SLOVENIA ARS — 1978"**, znan ter objavljen je tudi naslov, na katerega se lahko obrnete glede te zanimive ideje po morebitne podrobnejše informacije in seveda z naročili: **Dr. Peter Urbanc, 1 Daleberry Place, Don Mills, Ontario, M3B-2A5, CANADA.** Omenim naj ob tem še to, da je dr. Urbanc med kanadskimi Slovenci znana in spoštovana osebnost.

OPIS KOVANCEV

Op.: a) je glavna stran, b) druga stran kovanca.

1. a) Ivan Cankar, Mati-Domovina-Bog
b) Blejski otok, 1918 Slovenija 1978
2. a) F. Baraga, misijonar in škof
b) Brezje, Marija Pomagaj
3. a) A. M. Slomšek b) Maribor, Slovenija
4. a) J. E. Krek
b) Koroška, Kranjska, Štajerska, Prekmurje, Primorska
5. a) Dr. France Prešeren, 1800-1849
b) Vojvodski prestol, Največ sveta otrokom sliši slave
6. a) Slovenija, Sigillum Labaci, 1918-1978
b) Primož Trubar, oče slovenske knjige

NEKAJ PODROBNOSTI

Zlatniki:	Srebrniki:
premer 20 mm	premer 30 mm
teža 3,50 gr	teža 12 gr
čistoča 986-24 karat	čistoča 1000
naklada 580	naklada 500
Izjema med kovanci je Slovenija-Trubar: je za 10% težji od drugih.	

Čistoča zlata in srebra je zajamčena z uradno označko kovnice na kovancu samem. Vsaka serija je opremljena tudi z oštevilčenim garancijskim listom. Kovanci predstavljajo izredno umetniško in kovniško kvaliteto.

Nabava kovancev pomeni poleg lepega spomina na jubilej tudi dobro, z neznatnim rizikom povezano naložbo. Zaradi stalno dvigajoče se cene zlata in srebra odgovorni priporočajo čim hitrejšo odločitev. Razume se, da je tudi ta ponudba lahko vsak čas preklicana. Za zlatnike velja pravica povrnitve za dobo enega leta.

Kovanci so primerni ne le za lastno spominsko ohranitev, ampak so tudi kaj primeren dar za razne prilike kot so krst, birma, poroka, poklon društvenim delavcem in še posebej morda rojakom v domovini.

CENA,

ki pa ne vključuje poštne in morebitnih uradnih dajatev v različnih državah, je sledeča:

SERIJA vseh šestih zlatnikov v etui-ju je 328. — kanadskih dolarjev (278.— U.S. dolarjev)

SERIJA vseh šestih srebrnikov v etui-ju je 102.70 kanadskih dolarjev (87.— U.S. dolarjev)

Posamezni zlatnik po izbiri je 56.70 kanadskih dolarjev (48.— U.S. dolarjev)

Posamezni srebrnik po izbiri je 18.80 kanadskih dolarjev (16.— U.S. dolarjev)

DOBIČEK,

če bo ta izseljenska narodno-kulturna akcija uspela in ga bo kaj, bo šel do vsote \$5,000.— slovenskim zamejskim in zdomskim organizacijam in sicer za koroške dijakke, za primorski in zdomski demokratični tisk. Že to bi moralo marsikoga, ki je v zdomstvu uspel, pritegniti k nabavi kovancev.

Vsekakor: **prve slovenske zlatnike in srebrnike smo kovali v zdomstvu.** Vredno, da tudi avstralski Slovenci zvedo o njih. Če bo kaj teh kovancev prišlo na peto celino, me pa osebno močno zanima. V kolikor poznam naše ljudi, bodo spraševali po njih, ko bodo že razprodani. Prijetno vesel bom, če bom kdaj zvedel, da sem se motil...

IAKA NAPROŠEN

14. februarja 1979

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Čudno kratek je zadnji čas. Komaj so prišle v svoji hudi zamudi januarske MISLI med naročnike, že je na vrsti poročilo za februarško številko. Kaj posebno novega se medtem pri nas ni zgodilo. Poleg tega poletni vroči dnevi spravijo vse nekako iz ravnotežja in vzame nekaj časa, da po počitnicah delavnost središča zopet pride v svoj tempo.

● Počitniško kolonijo ob morju smo na prvo februarso soboto srečno zaključili. Bogu smo hvaležni, da so tedni tudi letos minili brez nesreče. Upam, da bomo na drugem mestu kaj več brali o teh dneh, ki so naši mladini dali obilico veselja in gotovo tudi zdravja. Za drugo leto pa že zdaj prosim, da svoje otroke prijavite pravočasno, ne zadnji trenutek. Počitniško hišo moramo rezervirati že takoj zdaj, do junija pa poslati tudi precej visok depozit. Naj tvegamo?

● Zadnji dve nedelji je bil vpis v našo Slomškovo šolo, prihodnjo nedeljo, 18. februarja, pa bo začetek pouka. Ker velja za vpis isto kot za prijave za počitnice, danes še ne morem reči, koliko otrok bo obiskovalo slovenski pouk. Šola bo kot običajno vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši. Starši pa se imajo med čakanjem tudi kaj prijetno, saj v dvorani pijejo kavo in klepetajo, očetje pa ob lepem vremenu za cerkvijo preganjajo čas z balinanjem.

Zdi se mi, da so nekateri starši kar prenehki: otrok malo zajoka in zacepeta, pa zlahka doseže, da mu ni treba k pouku slovenščine. Revček se jim zasmili, ker mora celo v nedeljo v šolo. Po mojem pa je revček zaradi premeških staršev in to ga bo kasneje marsikdaj teplo v življenju. Malo otrok hodi rado v šolo, pa tudi pri marsičem drugem je treba včasih malo sile. Kasneje bo otrok hvaležen, četudi danes tega ne zna ceniti. Ako starši popuste, pa je šla prilika za vedno...

● Še sprejemamo prijave za verouk, ki bo tudi to šolsko leto ob sobotah popoldne ob dveh. En razred bi bil kot priprava za prejem prvega svetega obhajila,

drugi pa za otroke, ki so prvo obhajilo že prejeli, pa bi zdaj nadaljevali z verskim poukom. Starše lepo prosimo, da s prijavi ne čakajo predolgo, ker po pričetku pouka novih učencev ne bomo sprejemali. Prav tako od vseh prijavljencev želimo tudi redno udeležbo.

● S februarjem je znova zaživela naša folklorna mladinska skupina, ki jo vodi Špacapanova Anica. So že začeli z vajami za ples, s katerimi bodo šli 11. marca gostovat v Canberro, kamor so povabljeni. Pri rojakih naše prestolice namreč gostuje S.D.M. s svojo lansko lepo uspešno slikarsko razstavo, pa je tamkajšnje društvo sklenilo dodati razstavi tudi nastop naših mladincev, da bo kulturni užitek večji. Takimle vabilom pa se mladina rada odzove, saj bo pot tja in nazaj za vse kaj prijeten izlet.

Naj se ob tej priliki zahvalim Plesničarjevemu Marku, ki je dve leti vodil GLASNIKE in jih dvignil do zavidljive višine. Hvaležni smo mu za ves trud in žal nam je, da mu čas vodstva več ne dopušča. Ne dvomimo, da ga bodo mladi pevci pogrešali, obenem pa upamo, da bodo z dobro voljo nadaljevali na podlagi preteklega leta. Vabimo tudi nove pevske moči, da se pridružijo našemu mladinskemu zboru, ki ga zdaj vodi br. Bernard. Njemu in Glasnikom želimo obilo uspehov!

● Pa tudi naš cerkveni pevski zbor bi potreboval injekcijo novih članov. Toliko je pevcev med nami, a nesreča je menda v tem, ker se ne žele vezati za redne vaje in stalno nedeljsko petje. Razumem problem razdalj, pa vseeno si slovenske cerkve kjer koli v zdomstvu ne morem misliti brez dobrega pevskega zbora. Skoraj je sramota za našo melbournsko družino, če je pevcem med nami vseeno, kako odmeva s kora. Vaje so ob sredah zvečer — vsak ki je "na dobrem glasu", je dobrodošel. Velika noč se bliža...

● Vsem dobrotnikom verskega središča se zahvaljujem za letošnji božični dar. Dokončna številka, ki jo beleži nabirka božičnih kuvertic, je \$4,130.25 in presega nabirke prejšnjih božičev. Hvaležen sem, da se verniki zavedajo naših skupnih obveznosti pri odplačevanju nakupa zemljišča za bodoči Dom počitka. Čim prej vrnemo banki posojilo, ten manj bo obresti. Moram povedati, da smo vrnili — zlasti s pomočjo zasebnih posojil dobrih rojakov — že mnogo več kot banka zahteva. V upanju na nadaljno pomoč nas ni strah bodočih let, ko bo uresničenje naših načrtov bliže in stvarnejše.

Zlasti ob priliki smrti dragih, morda matere ali očeta v domovini, prijatelja med nami, bi bilo kaj lepo, ko bi se spomnili Sklada bodočega Doma počitka namesto venca na grob. Vsekakor bi ostal pokojnemu s tem trajen spomin, cvetje pa je na grobu že v nekaj dneh uničeno in nihče od njega nima ničesar. Mislite na to, ko boste prihodnjič hoteli darovati pokojnemu cvetja! Vse lepše je cvetje, ki nikoli ne ovane, ali ne?

● Porok v teh vročih poletnih tednih nismo imeli, krstov pa je bilo nekaj, a zaradi mrzle vode ni noben otrok zajokal. Takole so se zvrstili prvi trije kar na en dan, 13. januarja: **Oliver Reuben Jožef** je polno ime novemu članu družine Valterja **Jeleniča** in Kristine r. **Penca**, ki so ga prinesli iz Gladstone Parka. — Marcel **Starc** in Ivanka r. **Markl** iz Avondale Heights sta krstila fantka, ki bo nosil ime **Mark John**. — Tretji krčeni otrok tega dne pa je bila punčka: prvorojenka Pavla **Roba** in Stelle r. **Cimerman**, Mulgrave, bodo klicali za **Diano Maree**. — Dne 27. januarja je krstna voda občila **Simona Martina**, ki je razveselil družino Stanleya **Penca** in Marije r. **Gajšek**, East Burwood. Tako resno in važno se je držal med obredi, da sem ugibal, kaj bo iz njega. — Naslednji dan pa je bil v naši cerkvi krščen **Brendan Paul**, sinko Maria **Peluso** in Dianne Chinn. Prinesli so ga iz Campbellfielda.

Vsem družinam iskrene čestitke!

● Žal ni šlo brez pogrebov: dva rojaka izmed nas sta odšla v večnost.

V ponedeljek 5. februarja zvečer je v bolnišnici sv. Vincencija v Melbournu izdihnil **AVGUST PERIČ**. Zahrbna bolezen ga je iztrgala družini, ki je že vse leto gledala njegovo počasno hiranje. Lepo je bil pripravljen na pot v večnost.

Pokojnik je bil rojen 20. oktobra 1920 v Brezovici v Istri. V Avstralijo je došel 20. julija 1950. Naslednje leto se je v Carltonu poročil z istrsko rojakinjo Svetko Babič. Kasneje sta si ustvarila domek v Ascot Vale, kjer je Avgust začel tudi samostojno čevljarstvo delavnico ter s trdom svojih rok skušal poskrbeti svojim otrokom boljši kos kruha. Z ženo sta vzgojila štiri postavne fante, ki so zdaj mami zares v oporo in ponos: Frank ima 27 let, Robert 24, Steven 23 in John 20.

Slovenska pogrebna maša je bila v četrtek 8. februarja v farni cerkvi sv. Brendana v Flemingtonu, kakor na predvečer tudi rožni venec ob krsti. Grob je našel pokojni Avgust med rojaki, ki že počivajo na keilor-

skem pokopališču. Priporočam ga v spomin pred Gospodom, njegovi družini pa naše sožalje.

V petek 9. februarja smo v Melbournu slišali na radijskih novicah vest o nesreči, ki se je zgodila blizu Frankstona: na ovinku je večtonska teža bremena nekega tovornjaka padla na mimoidoči osebni avto in ga popolnoma zmečkala do 38 centimetrov debeline. Obenem se je avto tudi vnel. Okrog tri ure je vzelo, da so truplo voznika dobili iz železja. Niti njegovi najbližji ga niso mogli prepoznati — le kartica zobozdravnika je po zobovju ugotovila, da je ponesrečenec res — **JAKOB KOROŠEC**, med nami dobro poznani rojak iz okraja Sunshine. Koroščevo kočjo na elthamskem gričku se imenuje po njem, ker je bila njegov dar melbournskemu društvu.

Pokojnik je bil rojen 29. julija 1919 v Ravnah, Laze pri Kamniku. V Avstralijo je došel preko avstrijskih pevojnih taborišč v letu 1950. Tri leta kasneje, 5. septembra 1953, se je Marijini farni cerkvi v Sunshine poročil z Veroniko Tavčar iz Gorenje vasi. V. Sunshine sta si ustvarila skupni dom, Jaka pa tudi svoje znano in priznano pleskarsko podjetje, ki ga je s sinom še vedno vodil. Sin James je že poročen, doma je še hčerka Suzana, študentka medicine.

Rožni venec ob krsti smo imeli v slovenski cerkvi na predvečer pogreba, v sredo 14. februarja dopoldne pa pogrebno mašo ob številni udeležbi rojakov, ki jih je nenadna in tragična smrt hudo pretresla. Vsak, zlasti pa takle pogreb je nam vsem zgovorna pridiga, kako je naše življenje nestalno in kratkokrajno. Maši zadušnici je sledil pogreb na keilorsko pokopališče.

Družini naše sožalje ob nenadni boleči izgubi. Pokojnega Jaka pa se radi spominjamo v svojih molitvah!

● Večerno mašo bomo imeli v naši cerkvi na pepelnično sredo (28. februarja), pepelenja obred pa tudi naslednjo nedeljo, prvo nedeljo v postu. Enako bo večerna maša na 2. marca (prvi petek).

Počitnice so za nami!

SKORAJ pet tednov je bil letos tisti košček prijetne obale pod bivšim samostanom v Mt. Elizi slovenski. Prvi teden so prostorno stavbo zasedle družine. Mislim, da je družinski teden, ki smo ga letos prvič poskusili uvesti, lepo uspel. Več družin se je že izreklo, da želijo priti tudi prihodnje leto. Otrok je bilo po številu nekoliko manj kot prejšnja leta, zlasti mladincev. Ko bi na to računali prej, bi zlahka združili oba fantovska tedna (in enako dekliška) v enega ter si tako prihranili marsikaj skrbi in tudi stroškov. Vsekakor sem prepričan, da so vsi udeleženci odnesli iz kolonije lepe spomine. Tudi vreme smo imeli letos vse tedne odlično.

Kot vse kaže, lahko za drugo leto zopet rezerviramo teden za družine, en teden za fante in en teden za dekleta. Tako bo še vedno mogoče na slovensko počit-

Pet
letošnjih
skupin
naše kolonije

tniško kolonijo ob morju za tiste, ki si tega želijo.

Ne morem dovolj poudariti, da naši skupnosti te počitnice med drugimi omogočajo matere in gospodinje, ki nam pridno kuhajo in strežejo, nekatere že kar več let zaporedoma. Vse pomagajo iz dobre volje. Naj se jim ob tej priliki vsaj prisrčno zahvalim za vse dobrote, ki so nam jih nudile v počitniških tednih. Tule so njih imena:

I. teden: ga. Slavka Kruh ob pomoči žena, ki so bile z družinami na počitnicah.

II. teden: gospe Milka Strgaus (tukaj na obisku iz Trsta) in Avgušтина Strinovič, pomagala pa je tudi ga. Slavka Kruh in dva dni tudi gdč. Francka Anžin.

III. teden: ga. Slavka Kruh in gdč. Maria Brne, dva dni pa tudi gdč. Francka Anžin.

IV. teden: gospe Magdalena Tomšič, Štefanija Smrdel in Antonija Sankovič (dva dni).

V. teden: gospe Marija Grl, Milka Brožič, Tilka Horvat in Olga Bogovič.

Hvala tudi tistim, ki ste kakor koli drugače prispevali k uspehim počitnicam: z darovi v hrani ali denarju, pri kuhi, s pripravljanjem in čiščenjem prostorov, zlasti pa še končnim čiščenjem ob odhodu zadnje skupine.

Upam, da je bila zadovoljna tudi mladina in da so jo skupni tedni vodili k tesnejšemu prijateljstvu, kar je poleg zdravega oddiha glavni namen naše počitniške kolonije.

Lep pozdrav vsem!

P. STANKO

PRVOTNEMU NAMENU — bogoslužju je bila vrnjena znamenita cerkev sv. Mohorja in Fortunata v Grobljah pri Domžalah. Dolgoletna prizadevanja vernikov in nekaterih duhovnikov so končno le obrodila sadove. Med vojno je nemški okupator iz nje napravil skladišče, po vojni leta 1948 pa jo je vlada Ljudske republike Slovenije razlastila v korist države. Vzela jo je skupno z ostalimi nepremičninami in premičninami lazaristom, ki so imeli dolga leta v Grobljah svoje semenišče in misijonsko tiskarno ter so upravljali tudi cerkev. Potem se več let za stavbo nihče ni brigal in bati se je bilo, da bodo njene umetniške vrednosti za vedno uničene. Končno jo je domžalska občina obnovila, kulturna skupnost pa jo je začela uporabljati za stilne koncerte klasične glasbe.

S posebno pogodbo v decembru je bilo mengeški župniji omogočeno, da sme uporabljati cerkev v prvotne bogoslužne namene. V njej so začeli redno maševati 17. decembra, ljubljanski nadškof pa jo je povzdignil v farno cerkev z ustanovitvijo nove župnije Jarše pri Domžalah. Res cerkvi še marsikaj manjka. Ni strešnih žlebov, odstranjen je bil kor s klopmi, izginili so seveda kelih in drugi bogoslužni predmeti... A dobri ljudje bodo za vse poskrbeli. Da je bila le po tolikih letih popravljena krivica in želji vernikov končno ugodeno!

UMRL JE na Koroškem **dr. Joško Tischler**, velik narodnjak in kristjan. Pravičnost in ljubezen sta mu bili vrednoti, za kateri je bil vedno pripravljen tudi

trpeti. Pionirsko je sodeloval pri organizaciji laiškega apostolata v celovski škofiji. Kot zaveden Slovenec pa je leta 1949 ustanovil Narodni svet koroških Slovencev s krščanskim svetovnim nazorom. Mnogo se je potegoval in končno tudi uspel, da je bila leta 1949 ustanovljena v Celovcu slovenska gimnazija in postal je njen prvi ravnatelj. Zadnja leta življenja je preživel v pokoju.

Dr. Tischler je bil rojen leta 1902 v Zablatih pri Kamnu v Podjuni, za profesorja matematike in fizike pa je diplomiral na dunajski univerzi. Kot Slovenec je imel težave že v predvojni Avstriji, pod Hitlerjem pa je bil celo preganjan v Bregenz. Po vojni se je vrnil in posvetil vse svoje moči Koroški. Ob njegovi smrti je nastala praznina, ki jo bodo koroški Slovenci težko premostili. Izpolnjuje jo luč Tischlerjevega zglednega krščanskega življenja in neomajne zvestobe narodu.

EKSPLOZIJA PLINA je nekaj pred eno uro zjutraj na dan 29. januarja hudo prestrašila Celjane. Na Trgu V. kongresa je poleg drugih stavb močno prizadela tudi minoritsko cerkev Marijinega vnebovzvetja, ki je poleg zgradbe Ljubljanske banke utrpela največ škode. Znamenito Šiferjevo fresko v Marijini cerkvi bodo morali začeti takoj popravljati, če jo hočejo rešiti popolnega uničenja. Po proračunu komisije bo samo sanacija freske stala 1, 5 milijona novih dinarjev.

500-LETNICO je slavilo lani drugo najmanjše slovensko mesto: Višnja gora na Dolenjskem. Kljub svojim komaj 650 prebivalcem nosi še danes mestni naslov, ko je bil kraj leta 1478 povzdignjen v mesto, pa gotovo še tega števila ni premoglo. Mestne pravice je Višnja gora dobila zaradi svojih zmagovalnih spopadov s Turki. Zato Višnjegorčani še danes pravijo, da "bi bila Ljubljana gotovo že turška, če bi Višnje gore ne bilo"...

BRALI SMO, da ladijski dok v Izoli ni vedno zaposlen, včasih še kar predolgo sameva. Pa so njegovi delavci lani prišli na idejo, da bi z njim — lovili ribe. Skoraj za šalo ali iz dolgega časa so poskusili — in poskus je presegel vsa pričakovanja. Dok so namreč ponoči potopili v morje in osvetlili, zgodaj zjutraj pa so ga dvignili iz vode. Kdo bi si mislil: zajeli so nekaj ton rib...

Če bi se kaj podobnega zgodilo v naši Avstraliji, bi gotovo ribiška unija takoj protestirala in oklicala stavko: loviti ribe je pravica ribičev, na pa pristaniških delavcev...

KREMATORIJ je dobila Ljubljana in s sežiganjem so začeli na "novih" Žalah dne 26. decembra. V domačih listih pa poleg hvale že beremo kritike: pogreb z upepelitvijo ni nič cenejši od "klasičnega pogreba", četudi so prej obetali drugače.

BEREMO, da je v novogoriški občini, ki meri 60,000 hektarjev, kljub tej površini samo še osem odstotkov kmečkega prebivalstva. Starostna slika kmetov v občini pa daje še bolj porazno sliko za bodočnost: Daleč največ — kar 520 — kmetov je starih nad 75 let,

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

kmetov v starosti do 30 let pa je samo — pet.

Upadanje kmečkega prebivalstva je doma kar pre-nagla in resna zadeva ter povzroča oblastnikom velike skrbi.

NA SIMPOZIJU, ki se imenuje **PLEČNIKOV MEMORIAL** (ta je bil že deveti) so slovenski zdravniki razpravljali tudi o evtanaziji (usmrtitev bolnih) novorojenčkov in izjavili, da je vsaka evtanazija "v principu negacija zdravljenja in da spodjeda temelje humane medicine". Dolgoletne izkušnje kažejo, da se otrok, ki mu ob rojstvu človek ne bi mogel kaj prida obetati, kasneje mnogokrat razvije v normalnega, včasih celo v nadpovprečnega inteligenta. Pa tudi narobe: ob rojstvu "klinično" zdrav otrok se pozneje včasih razvija slabše ob prizadetega novorojenčka.

Poročilo pravi, da se je ob koncu simpozija občinstvo kaj živahno, četudi z majhno zadrego, strinjalo z zdravnikom splošne prakse (bil je med poslušalci), ki je vse prisotne (ter vse ostale Slovence) pozval, naj imajo vendar vsaj po tri otroke, "kajti z manjšim prirastkom se Slovenci dokazano ne bomo obdržali". Mož je vreden tudi naših čestitk, četudi ga ne poznamo.

("Plečnikov memorial" se simpozij imenuje po že pokojnem dr. Janezu Plečniku, bratu znanega arhitekta Jožeta. Bil je doktor patologije, profesor anatomije na ljubljanski medicinski fakulteti in znan tudi kot pionir slovenske medicinske terminologije. V Ljubljani je ustanovil anatomske institut in je bil prvi na svetu, ki je vi histološko tehniko namesto ksilola uvedel primernejši tetraklorid).

NA NEUSMILJENE železniške zapornice v Orehovi vasi se jezijo, ker silno ovirajo zvezo z mariborskim letališčem. Zlasti v lanskih mesecih, ko so popravljali ljubljanski Brnik in ga je nadomeščal Maribor, so bile zapornice dostikrat na jeziku in v tisku. Trdijo, da so te zapornice spuščene dnevno tudi do dvanajst ur, to pa povzroča usodne zamude potnikom, ki hite na letališče, pa jim jekleni ptiček uide v zrak izpred nosa. Problem bi rešil samo nadvoz, ki si ga žele številni

zamudniki. A zaenkrat se k temu glasi odgovor, da za nadvoz ni potrebnih financ . . .

SLOVENCi imamo tudi strokovnjaka za japonščino, se glasi poročilo iz Maribora. Hinko Gracelj je po dolgih tridesetih letih dela dokončal japonsko-slovenski in slovensko-japonski slovar. Z nasveti mu je pomagal profesor Juki Miura, ki predava na tokijski univerzi. Gracelj je zajel 49.000 japonskih in slovenskih besed ter dvakrat več sinonimov.

Poročilo ne pove, če bo dokončani slovar izšel v tisku. Sklepali bi, da ne, saj bi z ozirom na njegovo praktično uporabo celo med študenti imel malo odjemalcev.

LETOS bo poteklo stodeset let od ustanovitve prve slovenske kmetijske šole na Primorskem, praznovali pa so visoki jubilej že lani 16. novembra — skupaj z desetletnico, kar so šolo v letu 1968 ponovno odprli. V prvih povojnih letih šola ni delovala, saj takrat kmetijstvo za nove oblastnike ni bilo zanimivo.

PETNAJST krajevnih skupnosti Posočja je sprožilo zahtevo, naj vlada republike Slovenije čimprej poskrbi za "fizično integracijo Posočja s Slovenijo". Kako pa? Spomnili so se, da so se že pred sedemdesetimi leti bavili z idejo o predoru pod Julijskimi Alpami, ki naj bi povezal Soško dolino s Savsko.

Skupnosti so dobile odgovor republiških strokovnjakov za ceste, da se z idejo predora pod Julijci bavijo že delj časa. Za najboljšo so doslej ocenili možnost predora pod Jalovcem iz Tamarja do Loga pod Mangartom. Seveda do uresničitve še ne bo prišlo jutri. Če je ideja stara že sedemdeset let, desetletje ali dva ne pomenita veliko.

RAZSTAVO PTIC je odprl 15. decembra Maribor. Na zanimivi prireditvi je sodelovalo 300 gojiteljev ptic iz vse države. Ljudje so si ogledali lahko nad 1500 različnih ptic, od kanarčkov pa do velikih eksotičnih papig.

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računalniških in podobnih strojev vseh znamk.

Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

TOYOTA

AMI City

711 LYNBURY STREET, MELBOURNE

Se morda zanimате za nakup avtomobila?
Pod odličnimi pogoji Vam ga posreduje
rojak

FRANK SAJOVIC

Telefon: 743 4705 in 354 8487

Že nekaj let je precej pisanja po časopisih, pa tudi nekaj sodnih razprav je že bilo po avstralskih mestih, o sekti **BOŽJIH OTROK** (**CHILDREN OF GOD**). Začeli so kot nekako prebujevalno gibanje skupno z **JEZUS-PEOPLE 1967/68** v Združenih državah ameriških. Ali so zgolj slučajno ali pa po načrtih kmalu postali trdna skupnost z značajem sekte okoli svojega ustanovitelja Davida Berga, je težko reči. Tudi ta verska skupina deluje zlasti med mladimi ljudmi, ki jih pritegne kot vseskozi "celodnevne učence", saj žive po strogih pravilih v zaokroženi verski skupnosti. Do šest ur študija svetega pisma, molitve in misijonskega dela so vsakodnevna naloga. Notranji red označuje stroga pokorščina. O organizaciji sami ne dajejo dosti pojasnil, zato ostaja neosvetljena. Vzdržuje se z darovi. Člani morajo oddati sekti lastno posest in celo s starši in najbližjimi svojci pretrgati vse stike.

Omenjeni ustanovitelj **BOŽJIH OTROK**, David Berg, je bil rojen leta 1919 v Kaliforniji. Oba njegova starša sta bila pridigarja verske skupnosti, ki se je imenovala "Christian Church". Tako je imel fant dosti krščanske podlage in tudi on je postal pridigar. Poročila govore o posebnih "videnjih": David trdi, da je leta 1952 dobil posebno naročilo preroka Ezekeja, leta 1962 pa oznanilo preroka Jeremija. Prerokbe o skorajšnjem koncu sveta naj bi mu bile razodete v letih 1964 in 1970.

Leta 1968 je zbral David Berg okrog sebe skupino hipijev, ki se je polagoma razvila v gibanje **BOŽJIH OTROK** (**CHILDREN OF GOD** = **COG**). Od takrat naprej se ne imenuje več David: nadel si je ime Moses (običajno uporablja samo kratico **MO**), njegovi pristaši pa ga častijo kot preroka. Gibanje vodi po hierarhičnem načelu sam, a s pomočjo takoimenovanih kurirjev in svojih pisem (**MO**-pisma) najrazličnejših vsebin, ki jih razpošilja po vsem svetu. Doslej jih je napisal že preko šeststo. Gibanje se je medtem razširilo na preko 400 kolonij v 120 različnih deželah. Pristaši delijo po križiščih letake z risbami po načinu comiczverzkov ter nadlegujejo za darove, obenem pa s tem nabirajo med mladino nove člane za svojo skrivnostno družbo.

"Glejte, da vas

(M

MO-PISMA

... so pri širjenju skupnosti **BOŽJIH OTROK** zelo važna, pa tudi za študij značaja sekte jih ne smemo prezreti. Pisma tvorijo ideološko osnovo ter npravna načela za "Božje otroke".

Po vsebini so pisma zelo pestra. Voditelj Berg komentira z njimi k dnevni politiki, poroča o svojih videnjih, načenja verska vprašanja; daje svojim pristašem navodila, kako naj se obnašajo, kako naj se oblačijo (in slačijo), navodila k spolnemu občevanju ter kako naj se pripravijo na bližajočo se svetovno katastrofo. Voditeljeva zapoved je, naj člani vsak dan preučujejo ta pisma in se jih učijo celo na pamet.

Gotova vsebina se v pisemih pogosto ponavlja in zlasti v tem moremo lažje spoznati avtorjeve nazore. Ima kaj zmešane predstave o družbeno-političnem položaju, zelo pogosti so njegovi izbruhi ostrih napadov na obstoječe Cerkve — prav do oznake "vlačuga Babilon". Zelo zmedene so tudi njegove predstave o koncu sveta, kaj absurda njegova pogosta obravnavanja spolnosti in povezovanje spolnosti z verskimi predstavami. **MO**-pisma so povečini tudi v slikah, ilustrirana s preprostimi in šaljivimi ter v našem času kaj popularnimi komik-risbami, da mladega bravca še bolj pritegnejo. Celotakega, ki mu sicer za branje ni ravno preveč.

edo ne premoti!"

4, 4)

Naj v prikaz podam kratek izvleček iz enega MO-pisem.

"...Samo dotik in že se topiš! Poljub in ni te več! Objem in že ležeš! Sunek in konec je s teboj! — Dovolil(a) si ljubljenu, da vstopi in resnično te lahko obdaruje. Vse, kar si želiš pri tem, je: naprej, naprej, naprej, dokler v nasičenju ne eksplodiraš... Kaj naj bi bilo poleg tega še sploh pomembno? Oseba ti prinaša ljubezen in je tvoje življenje; osrečila te je in ti daje vse, kar si si kdaj poželed(a) ter še mnogo več. Niti ni važno, da veš za ime osebe! — Toda to je Jezus... prepusti se mu, povesele se z njim! On je tvoj tok, tvoja energija — on te navdaja s tako napetostjo..."

Vsebinski nesmisel, ki pa mladini godi in je za takele "navdihe" kaj dovzetna.

NAUK IN PRAKSO

...*"Božjih otrok"* bi nekako združili v tele odstavke:

- Po mnenju ustanovitelja Davida Berga ali MO živimo tik pred koncem sveta. Zadnja pomoč pred pokončanjem človeštva je lahko samo *"revolucija božjih otrok"*. (Ker se njegova prejšnja napoved o koncu sveta v letu 1973 ni uresničila, zdaj nova napoved pravi, da bo konec sveta v osemdesetih letih.)

- MO je zadnji božji prerok, ki je poslan človeštvu. Njegove prerokbe so edina pot, ki naj bi omogočila preživetje konca. O sebi pravi voditelj (v pismu z naslovom *"Preživeti"*): *"...Mnogi preroki so o meni napovedovali, da bom že od materinega telesa naprej poln Svetega Duha, kakor Janez Krstnik. Napovedovali so, da bom storil velika dela..."*

- Za obstoječe Cerkve in njih člane ima David Berg samo ostre besede obsodbe. *"Cerkve so grobovi, polni človeških kosti... Cerkve hudo smrdijo po verskem razpadanju..."* Zato Božji otroci ne priznavajo krščanskega krsta. Novi člani so ponovno *"krščeni"* s polaganjem rok.

- Vsako sodelovanje s kakršnim koli družbeno-političnim sistemom Božji otroci odklanjajo. Saj so se rešili sistema in družbe s tem, da so sledili voditeljevemu klicu: *"Pobegni k Božjim otrokom!"*

- Kdor se vključi v skupnost Božjih otrok, se mora odpovedati vsakršni privatnosti (vodja skupine na primer kontrolira celo vsa prihajajoča pisma) ter se popolnoma vdati skupini oz. njenemu voditelju. Ta vdanost se tolmači kot vdanost božji volji. Zato je tudi dnevni red točno določen. *"Ne hodi nikamor brez dovoljenja! Če se boš odstranil brez dovoljenja, bo tvoje mesto zasedel nekdo, ki je vrednejši od tebe!"* piše v pravilih. Kot smo že prej omenili, pomeni življenje v skupnosti istočasno tudi popolno skupno lastništvo. Nihče pa ne ve, koliko od skupno nabranega denarja gre v Ameriko k Davidu Bergu. Vsekakor podpirajo ustanovitelja vse po svetu raztresene kolonije Božjih otrok.

- Z vstopom v skupnost Božjih otrok dobi član novo ime. Navadno je svetopisemsko (kot na primer Elija, Timotej, Filip...).

- Četudi se naslanjajo v nauku na sveto pismo (naravno s popolnoma samostojno razlago), so pisma Davida Berga (oz. Mosesa Davida) še večjega pomena za dejansko življenje v skupinah. Sami sebe pojmujejo tako, da so napovedali *"svetu"* vojno. *"Napovedali smo duhovno vojno proti sistemu brezbožnih šol, nekrščanskih Cerkva in brezsrčnemu mamonu..."*

(Dalje prih.)

MALO RAZGOVORA

F. P. se zahvaljujem za pošiljko osemnajste strani ljubljanskega "Nedeljskega dnevnika" z dne 14. januarja letos. Celotna stran pod naslovom "**Domovina je čedalje bliže**" govori o Avstraliji oz. avstralskih Slovincih. Poročilo je napisal 72-letni IVAN KREFT, doma iz Radgone. Samo tri skromne dni je preživel v Sydneyu, pa je bil o slovenskih razmerah v Avstraliji (ne samo v Sydneyu!) tako "dobro" poučen, da se je usodil napisati prilično dolgo reportažo. In ker je očitno poslušal ali vsaj registriral samo eno plat zvonjenja (tisto, ki jo sme slišati tudi domovina!), je članek kaj **enostranski** tudi po vsebini, ne samo po dolžini ene časopisne strani. Ker Ivan Kreft ni le "znani slovenski publicist", ampak tudi "bivši politik" in večletni "član osrednjega odbora Slovenske izseljenske matice" (tako ga je predstavil 19. dec. 1978 Jože Čuješ na slovenski strani v "Novo doba"), je te enostranske linije vaje in mu ni moč zameriti. Bolj so zamere vredni njegovi avstralski gostitelji, ki so mu tako enostranska in v mnogočem krivična ter neresnična poročila servirali.

Naravno, da udari Kreft po "**političnih izseljencih**" med nami, ki so se silno "**kompromitirali**" in nimajo v ekonomski emigraciji "**nobene opore**". Te vrste klofut so danes moderne in ob vsaki priliki nujno lete po vseh tistih, ki se še niso uklonili pritisku režima iz domovine. Po Kreftu je politična emigracija pri nas "**izgubila že skoraj ves ugled**", tudi "**zaradi grdega izkoriščanja tistih, ki se ob prihodu na to oddaljeno celino, brez znanja jezika in poznavanja razmer, niso znašli, pa so bili prepuščeni na milost in nemilost vrhovom sovražne politične emigracije**". Tudi na drugem mestu reportaže je še enkrat poudarjeno, da ta del naše narodne skupine "**izgublja podporo izseljencev**", kajti "**vsaj v prvih letih bivanja v Avstraliji so marsikaterega priseljenca iz Slovenije vodilni politični emigranti hudo izkoriščali tudi gmotno. Za vsako še tako malenkostno uslugo je moral seči globoko v žep**". Pri obeh omembah izkoriščanja nekako v isti sapi Kreft udari tudi po našem obveščanju. Ob prvi omembi imenoma omenja mesečnik MISLI, ki "**popačeno prikazuje življenje v socialistični domovini**", pri drugi pa dokazuje, kako

"izmišljenim zgodbam o slabih razmerah v domovini naši vse manj nasedajo, saj vse pogosteje obiskujejo domovino in tako sami razkrivajo laži, s katerimi jih skušajo politični emigranti odvrčati od Jugoslavije..."

Zanimive in silno posplošene ugotovitve. Ne le o današnjih "izmišljenih zgodbah" ter "lažeh", tudi in celo o grdem gmotnem izkoriščanju novodoslih priseljencev. Ker ni imen, leti na vse vidne osebnosti. Tudi na gostitelja Jožeta Čuješa, ki se je tista leta še prišteval med vodilne politične emigrante. Vsaj on naj bi Kreftu (tudi v svoj zagovor) dal stvarnejšo sliko. Ker v isti sapi poročevalce udari tudi po naših MISLIH, preko katerih s privolitvijo urednika politična emigracija "**širi napetost med našimi izseljenci**", upravičeno sklepam tudi lastno opredelitev med takratne izkoriščevalce. Zares zanimivo! Zlasti še ob temle dejstvu: ko me je prišel sydneyški konzulat prvič snubit, je bilo takratnega vicekonzula sama hvala, kaj vse sem že dobrega storil za priseljence. Celo prosta vožnja na počitnice v domovino mi je bila ponujena (in z moje strani odklonjena) v zahvalo...

Mesečnik MISLI je po Kreftovem "**političen v klerikalnem smislu**", ki "**napada predvsem našo družbeno ureditev, ni pa mogoče reči, da bi bil proti Jugoslaviji kot državi, če bi imela meščanski družbeni red**". Ob vsem tem zveni kar nekam tolažilno Kreftova ugotovitev, da "**popačeno**" poročanje MISLI priseljenci "**vse bolj odklanjajo**".

Na to bi kot urednik odgovoril tole:

1. Razmišljam, kako neki bi se mogle MISLI rešiti političnega pečata, ki ji ga od časa do časa — zadnja leta vedno pogosteje — pritisnejo od doma? Zaključek je, da najbrž z enim samim korakom: z rdečo zvezdo na platnicah in z vsebino v podporo režimu. Kajti politika je vse in samo to, kar se ne pusti vpreči v propagandni voz domače diktature. Očitek klerikalizma bi potem sam od sebe odpadel.

2. MISLI so list slovenskega zdomstva: poudarjajo svobodno slovenstvo in se brez potrebe ne zaletavajo v bivše državljanstvo. Nikoli pa ne bo list zagovornik kakršnekoli diktature (četudi se skriva pod naslovom "družbene ureditve"), kajti rodil se je v svobodnem svetu ter ima vso pravico in dolžnost svobodnega obveščanja. Ravno to režim doma silno boli. Celotna vsaka še tako mila kritika v ljubljanskem "Delu" je ponatisnjena v MISLIH že hud "napad" in "mazanje domovine". — Pri svobodnem poročanju pa MISLI nimajo in niso nikoli imele namena prati bravcem možgane: vsak ima svojo pamet in si svoje politične ideje sam izbira. Če bi pa kdaj v bodočnosti prišlo do narodnega razpوتا, bodo gotovo tudi MISLI zdomcem znale povedati svoje mnenje. Kar bodo rekle, bo vsekakor v prid slovenstvu in domovini, ne tujim interesom.

3. Nihče avstralskih Slovencev doslej ni bil prisiljen k naročbi MISLI, kakor je ob obisku domovine prisiljen na sramotni intervju, ki naj ga vsaj malo preplaši

in zmečča v prid režimu. Kljub temu imamo veliko "dokazov", kako "popačeno poročanje" MISLI izse-
ljenci "vedno bolj odklanjajo". Med njimi je gotovo
dejstvo, da smo z novim letnikom spet dvignili naklado.
Okrog 300 novih plačilnih naročnikov v zadnjih treh
letih (in že teh prvih tednih novega leta kar 14 novih)
kaže res v smer splošnega "odklanjanja MISLI". Prav

tako dolga vrsta naročnikov, ki prostovoljno dodajo v
Tiskovni sklad (mnogi celo več kot znaša naročnina),
da s tem MISLIM podaljšujejo svobodno življenje.

Kaj praviš, tovariš Kreft? To je pa — vsaj glede
MISLI — druga plat, za katero ob kratkem obisku ni
bilo posluha.

Urednik

Bogastvo in uboštvo

Imam in nimam, nimam in imam.

Učna izmenjava imetja, danes moje, jutri tvoje.

Različna vrednost imetja,

različne oblike uboštva!

Uesetje, uživanje bogastva, žalost zaradi uboštva.

Kako bi porabil bogastvo, kako bi pregnal uboštvo.

Težnja po izenačenju imetja tistih, ki ga nimajo;

odpor proti izenačenju tistih, ki ga imajo.

Ogromni zaslužki, pičle plače!

Pridnost in varčljivost enih, lenoba in zapravljivost drugih.

Zavist in sovraštvo enih, skopušstvo in trdost drugih.

Bogat biti ni težko, se ti ne smejo smiliti ubogi, mi je rekel nekdo.

Socialne reforme, socialne revolucije niso mogle do danes ustaliti
strašnega dvoboja med bogastvom in uboštvom.

Nove gospodarske vojne, nova razredna sovraštva.

Kdaj jih bo konec?

Uživanje brez mere,

trpljenje brez mere!

Ubogi Lazar in bogatin!

Kristus pove zgodbo, ki velja do danes!

Meni, tebi, nam vsem je dano na izbiro:

ubogi Lazar ali bogatin.

Tako kakor je rečeno: Tukaj uživati in tam trpeti,

ali tukaj trpeti in tam uživati.

Tukaj je kratek čas, tam je dolga večnost!

Stojim pred izbiro, ne morem se prav odločiti.

Tu in tam uživati, bi bilo lepo!

„Uboge boste imeli zmeraj med seboj,“ je Kristus branil ženo
s potratnim oljem.

„Delam, da imam, da morem dati“ brani apostol Pavel svoje delo.

Problemi bi bili rešeni!

Avguštin Čebul

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

SLUŽBE BOŽJE pri Sv. Rafaelu so vsako soboto zvečer ob sedmi uri (velja že za nedeljsko dolžnost naslednjega dne), ob nedeljah pa ob osmih zjutraj in ob 9:30 (glavna služba božja, pri kateri poje mešani zbor).

PRVI PETKI v mesecu so posvečeni Srcu Jezusovemu. Večerna služba božja je ob sedmih, nato sledijo litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Torej 2. marca, 6. aprila itd...

PRVE SOBOTE v mesecu pa so posvečene brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Na to dneve (3. marca, 7. aprila itd...) se po večerni maši posebej spomnimo tudi postopkov za proglasitev naših svetniških kandidatov Slomška in Baraga.

Marija je v Fatimi trem pastirčkom (ena od njih, Lucija, še živi) naročila, naj svet veliko moli za spreobrnjenje grešnikov, da bi na svetu zmagala pravica in dobrot, ne pa zlo in hudobija. Če znamo razbirati znamenja našega časa, v katerem je toliko krivic, umorov in zločinov na dnevnemu redu, potem bomo morali priznati, da je molitev danes morda bolj potrebna kot kdajkoli prej. Po Marijinem naročilu bodimo tudi mi med tistimi, ki zadoščujejo za grehe sveta in prosijo zanj božje usmiljenje.

POSTNI ČAS je pred vrati. Cerkev se dobro zaveda, da so njeni sinovi in njene hčere potrebni neprestanega očiščevanja in stremljenja kvišku. To je posebno nujno v dneh pred veliko nočjo, ki jih je s svojim 40-danskim postom v puščavi sam Jezus posvetil, predno je nastopil javno delovanje. Zato nam Cerkev v teh dneh še posebej priporoča razna duhovna in telesna dobra dela. Med prva spada obilnejša in boljša molitev, zakrament sprave,

pogostejše prejetje obhajila, udeležba pri sv. maši tudi v dneh, ko nas ne veže zapoved. Med telesna dobra dela pa spada pritrgovanje v jedi in pijači in zmanjšanje uporabe stvari, ki niso nujno potrebne za življenje: razvedrilo, zabave, kajenje, sladkarije... To vse pa ni samo sebi namen, ampak ima dvojno korist. Z zatajevanjem krepimo in utrjujemo voljo, da postane pripravejša za dobra dela in močnejša v uporabi proti slabemu poželenju. S prihranki pri zatajevanju pa pomagamo revnim bratom in sestrám v nerazvitih deželah Azije, Afrike in Južne Amerike. Vsa dobra dela skupno stremijo za tem, da nas čim lepše pripravijo za velikonočne praznike. Velika noč pomeni Kristusovo in tudi naše vstajenje. S Kristusom bomo vstali, če se bomo otesli napak, ki kvarijo Njegovo podobo v našem življenju in obnašanju.

PEPELNIČNA SREDA, začetek posta, je letos 28. februarja. Udeležite se svete maše in spokorne vaje pepeljenja, ki bo po vseh cerkvah, pri nas ob sedmih zvečer. Z dobro voljo in pogumom začnimo pripravo na veliko noč!

POSTNA POSTAVA za sydneyško nadškofijo (in vso Avstralijo!) je naslednja: Strogi post je na pepelnično sredo in na veliki petek. To pomeni, da se smemo le enkrat na dan dositega najesti, da se zdržimo mesa in da ne jemo v času med tremi obedi. Zdržek od mesa veže vse petke v postnem času, smemo pa se večkrat na dan dositega najesti. K zdržku in postu so obvezani vsi od 14 do 60 leta starosti. Izvzeti so seveda bolniki in gotove osebe zaradi izredno napornega (umskega ali telesnega) dela.

Postu naj sledijo telesna dela usmiljenja: lačne nasičevati, nage oblačiti, bolnike obiskovati... Naj bo tudi v letošnjem postu naše geslo: MOLITEV — POST — MILOŠČINA!

Naj tu omenim, da so petki v letu (izven postnega časa) tudi še vedno šteti kot dnevi pokore. Vendar je vsakemu dano na izbiro, kakšno pokoro si naloži. Cerkev priporoča, da se **prostovoljno** zdržimo mesa, ali pa česa drugega, kar radi uživamo. Lahko pa namesto tega seveda opravimo kakšno dobro delo.

VSE SREDE V POSTU bomo tudi letos imeli pri Sv. Rafaelu zvečer posebno postno vajo v raznih oblikah. Datumi so: 28. februarja (pepelnica), 7., 14., 21. in 28. marca ter 4. in 11. aprila (velika sredo). Tudi vse te probožnosti so namenjene za čim boljše pripravo na praznike in globlje razumevanje velikonočnih skrivnosti. Gotovo ob teh prilikah prejmite sveto obhajilo!

PROJECT COMPASSION šparovčke boste dobili v naši cerkvi tudi letos in v njih po družinah zbirali prihranke od postnega pritrgovanja. Polovico nabirke bomo poslali v razdelitev po misijonskih deželah, druga polovica pa bo šla v prid našim posinovljenim misijonarjem v Afriko.

Starši, poskrbite, da bo postni čas res zaznaven v vaših družinah! Spodbujajte otroke z besedo in zgledom, naj se odpovedo kakšnim priboljškom v prid stradalnim otrokom po svetu. Predvsem pa naj bodo manj zahtevni v svojih potrebah.

NAŠI POKOJNI. — Že v pisnih bravcev v prejšnji številki je bil omenjen pokojni **ANTON KUSTEC** ml., sin že pokojnega Antona in Ane r. Žmaj, ki je umrl 26. decembra lani v Mooloolaba, Qld. Rojen je bil 18. julija 1927 v Gornji Bistrici v Prekmurju, v Avstralijo pa je prišel leta 1952 na ladji "Toscana". Poklic je imel v gradbeni stroki. Zapušča mater Ano, ki živi v Kawana Waters, Qld., ženo Rozino, sina Štefana (38 let) ter hčerko Ano (23 let). Pokojni je bohal več kot pol leta in iskal zdravja v bolnišnici, a zdravniška veda mu ni mogla pomagati. Zgledno potrpežljivo je prenašal bolečine in pogosto prejemal sveto obhajilo, zadnjikrat na božični dan — dan pred svojo smrtjo, ko ga je Kristus vzel k sebi na večno nebeško gostijo. Ostale, zlasti mater, pa tolaži trdna vera in upanje na ponovno snidenje s pokojnim v nebesih.

Dne 4. januarja nas je letos smrt prvič obiskala: v Jervis Bay (Vincentia) je pri kopanju utonil rojak **VILI MENCIGAR**, rojen 8. julija 1931 v vasi Krašče (Cankova v Prekmurju) kot sin Alojzija in Jožefe r. Ficko, eden od šestnajstih otrok v družini. Leta 1961 se je v Avstriji poročil z Marjano r. Gomboc in še isto leto z ženo emigriral v Avstralijo. Vili je bil zaposlen kot mlinar v Parramatta Flour Mill, kjer je imel pred leti nesrečo pri delu in je utrpel hude poškodbe na roki. Bil je veren mož in oče, redno se je udeleževal nedeljske maše in v tem pogledu tudi skrbel za svojo družino. Poleg žene zapušča sina Marjana (17 let) ter hčerki Vilmo (16 let) in Jožico (15 let). Pogrebno mašo smo imeli pri Sv. Rafaelu na torek 9. januarja, nato pa pogreb v Rookwood. — Pokojnikova žena Marjana se z družino iskreno zahvaljuje vsem rojakom in znancem za izraze sožalja, cvetje, molitve, udeležbo pri rožnem vencu na predvečer, pri pogrebni maši in pogrebu.

V Guildford Nursing Home je 11. januarja umrla **HILDA WIRTH**, rojena v Gradcu v Avstriji kot hčerka Gustava Radič in Marije r. Preložnik. V Avstralijo je prišla z možem Jožefom in družino leta 1951. Mož je že po nekaj letih umrl v avtomobilski nesreči. Pokojnica je bila do upokojitve zaposlena kot bolniška sestra v ženski bolnišnici v Paddingtonu. Bila je verna žena in je rada pomagala potrebnim. Redno se je udeleževala svete maše v Cabramatti, kjer je bila v ponedeljek 15. januarja tudi njena pogrebna maša. Sledilo je upepeljenje v Leppingtonu. Zapušča sina Borisa in hčerko

Helvo por. Kotkiš (oba živita v Guildfordu) ter brata.

V soboto 13. januarja v zgodnjih urah je v liverpoolski bolnišnici umrl **JOŽE BIZJAK**. Rojen je bil 24. aprila 1901, Dolotlica pri Ajdovščini, kot sin Janeza in Ane r. Vidmar. Bil je eden petnajstih otrok. Leta 1930 se je poročil z Jožefino r. Bolčina. Družina je prišla v Avstralijo 13. marca 1951 na ladji "Castel Bianco". Zaposlil se je kot laboratorijski asistent v cementarni v Berrimi. Poleg žene zapušča hčerko Lidjano por. Švigelj (Smithfield), sina Darija (Berrima), sina Romana (Canberra), hčerko Anico por. Clanfield in Vilmo por. Kavčič. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi 16. januarja, vstajenja pa bo čakal med slovenskimi grobovi v Rookwoodu.

V sredo 17. januarja je v Mona Vale bolnišnici umrla **JULIJA PLESNIČAR**. Rojena je bila 3. januarja 1893 v Čepovanu pri Gorici kot hčerka Andreja Podgornik in Marije r. Podgornik. V Avstralijo je dospela leta 1952. Poročena je bila z Janezom Plesničar, ki je umrl v avgustu leta 1977, hčerka Silvija pa je umrla pred enajstimi leti. Pokojnica zapušča hčerko Danico por. Perko, vnuka dr. Marka Perko in vnukinjo Silvijo, eno sestro ima v Italiji, eno pa v Argentini. Pogrebna maša za verno krščansko ženo in mater je bila 19. januarja v Mona Vale, kjer je dobila tudi grob.

Vse priporočamo v spomin pred Gospodom, žalujočim pa naše sožalje!

KRIŽEV POT z mašo bomo imeli na četrto postno nedeljo (25. marca) ob dveh popoldne v Campbelltownu. Od postaje do postaje bomo premišljevali Gospodovo trpljenje, pri dvanajsti postaji pa bo maša. Prihranite si gornjo nedeljo za udeležbo!

Navodilo tistim, ki še ne poznajo poti v Campbelltown: Križev pot je na frančiškanskem zemljišču, Camden Road, dva kilometra iz Campbelltowna, ob koncu ekspresne ceste F5.

WOLLONGONG ima postno službo božjo v nedeljo 11. marca ob petih popoldne. Pouk slovenščine bo tudi v tem letu ob treh v šoli pri stolnici sv. Frančiška. Dosedanji in novi učenci vabljeni!

CANBERRA ima mesečno slovensko službo božjo v nedeljo 18. marca ob 11:30 v Garranu. Pred mašo prilika za velikonočno spoved.

NEWCASTLE ima slovensko mašo na prvo postno nedeljo, 4. marca, ob šestih zvečer v Hamiltonu. Naslednja maša bo na belo nedeljo, 22. aprila. Po maši obakrat čajanka.

BRISBANE ima velikonočno službo božjo na sam praznik, 15. aprila, ob 11:30 dopoldan: St. Mary's, vogal Merivale & Peel Sts., South Brisbane.

PIKNIK bomo imeli na cerkvenem dvorišču na pustno nedeljo (25. februarja) po glavni maši. Doprinos bo šel v gradbeni sklad. Gospodinjje naprošamo za pccivo, vse pa vabimo k udeležbi.

SLOVENSKA ODDAJA NA 2EA v priredbi verskega središča bo v četrtek 22. februarja ob sedmih zjutraj, v nedeljo 25. februarja ob sedmih zvečer (s ponovitvijo naslednje jutro ob sedmih), v četrtek 29. marca in nato še v sredo po veliki noči ob sedmih zvečer (brez ponovitve naslednje jutro, ko je posebna oddaja).

MOHORJEVE KNJIGE iz Celovca že lahko dobite pri Sv. Rafaelu. Štiri lepe knjige vam nudijo za deset

dolarjev res veliko ur prijetnega branja. Sezite po njih! S tem boste podprli tudi delo Celovške mohorjeve družbe, ki se trudi za ohranitev slovenstva na Koroškem.

PLOŠČE IN KASETE velikonočnih pesmi so tudi na razpolago pri nas. Pravočasno si jih nabavite, da bodo prazniki lepši!

NAUK ZA ZAROČENCE — dobro organizirani tečaji kot priprava na zakon — so sedaj v naši nadškofiji obvezni za vse, ki se nameravajo poročiti. Tečaji so skozi celo leto na sedemnajstih različnih krajih, da je glede razdalj ustrezno vsem. Tečaj obsega pet večernih predavanj, ki trajajo po dve uri. Prav in potrebno je, da se zaročenci pravočasno (nekaj mesecev) pred poroko pozanimajo za te tečaje. Za podrobnejše podatke nam telefonirajte k Sv. Rafaelu ali pa naravnost na CENTACARE, Sydney, telefon 235 7211.

P. VALERIJA

IVAN KREFT pravi v svojem članku o Avstraliji in avstralskih Slovencih (ljubljski NEDELJSKI DNEVNIK, 14. jan. letos) med drugimi ocvirki tudi tole: "...Mnogim pa je žal, da so se sploh odločili za Avstralijo, saj bi imeli doma v boljših razmerah enakovredne dohodke..." Kaj res? Vsekakor je pozabil dodati tudi kaj o izdatkih, ko že omenja dohodke. Dejstvo je, da se jih od desetih Slovencev, ki se "za vedno" vračajo v domovino, devet povrne med nas. Res se nekateri teh povratnikov izgovarjajo, da "so se vrnili le začasno, ker bi radi še kaj prislužili", toda tudi ta izgovor ne govori ravno gornjemu poročanju v prid.

O Kreftovem članku berete več na strani 50. Naj tu samo še omenim, da se mi zdi skoraj nečastno po več kot tridesetih letih popolne diktature udrihati po "politični emigraciji" in ji pripisovati večjo važnost ter dejavnost, kot si jo je — vsaj pri nas v Avstraliji — sploh kdaj zaslužila. Kaj ni v tem znak šibkosti, morda celo bojazni (Kocbekova "môra" krvavih spominov)? Dejstvo je tudi, da vse do vmešavanja Izseljenke matice na našo celino nihče praktično ni opredeljeval naše etnične skupine v politično in ekonomsko emigracijo. Vsi smo bili slovenski priseljenci, oropani domovine zaradi komunistične diktature. Še tisti, ki so prišli od doma z vpoklicem in jim ni bilo

SREČKO SELIVEC:

POTA BOŽJA

Najsrečnejša je bila danes poleg Harambegovića gotovo sestra Valentina. Kako tudi ne? Saj je ona ves čas spremljala dušo tega muslimana, ki je tipal za resnico. Pomagala mu je, da jo je našel, se v ta namen žrtvovala in posvečala svoje molitve. Danes je bil ves njen trud bogato poplačan. Iz vsega srca je zahvaljevala Boga za velike milosti, ki jih je novokrščencu podelil.

Toda njena sreča ni bila popolna: kalila jo je misel na drugo dušo, ki je doslej zmetavala in zavračala milost za milostjo. Tudi zanj se je žrtvovala. toda vse je kazalo, da nobena žrtev ni bila dovolj velika in dovolj močna, da bi bila zmožna ganiti mlačno in v ta svet uprto dušo. Toda že se je odločila za močnejša sredstva, ki naj končno le ganejo tudi nesrečnega Janka, da bo našel resnico in mir...

Take in podobne misli so navdajale sestro Valentino, ko je božala tipke mogočnih orgel farne cerkve. Skoraj ni opazila, da je na vrsti že povzdigovanje. Strežnikov zvonček jo je priklical nazaj v sedanjost.

Med povzdigovanjem je v njej dozorel sklep, da se bo odpovedala tudi igranju in petju med božičnimi prazniki, ki si jih je pri sestri predstojnici še nekako pridržala. Saj je imela božične pesmi tako rada. Naj že s to daritvijo konča in utihne toliko časa, dokler se Janko Ahačič ne vrne k Bogu...Da, mora ga rešiti!

Pred obhajilom so sestre zapele pesem "Jezus naj živi!...", nato pa je nastopil drugi veliki trenutek za novokrščenca: prejel je prvo sveto obhajilo. Tudi ta zakrament je sprejel Harambegović z veliko in iskreno ponižnostjo. Kako se je pripravljaj na ta trenutek, kako živo si je predstavljal, da se Jezus sklanja nadenj ob tem prvem skrivnostnem srečanju. V svoji duši je ponavljal: "Gospod, jaz tujec nisem vreden, da prideš k meni! In vendar prihajaš — zahvaljen za milost!..."

Slovesnost so zaključili z zahvalno pesmijo in blagoslovom.

"VSTANI IN POJDI NA SVOJ DOM!..."

"Kako vam je ugajalo danes v Križah?" je vprašala sestra Valentina Janka, ko mu je prinesla kosilo.

"Ah, kaj! Name vse skupaj ni naredilo nobenega vtisa. To so same ceremonije, brez katerih Cerkev seveda ne more shajati."

"Vi ste pa res nepoboljšljiv grešnik," je dejala sestra. Nato se je okrenila k Harambegoviću in mu sporočila, da mora takoj v ambulatorij. Nič ni spraševal čemu, saj je bil vajen takih ukazov. Oblekel se je in počasi odšel na drugi konec poslopja, kjer je bila rentgenska soba in ambulatorij.

Ko je vstopil, se je skoraj prestrašil: tam so bili zbrani s primarijem vsi zdravniki in sestre strežnice.

"Oprostite, da vas motimo na vaš praznični dan," je začel primarij, "toda nisem mogel drugače. Ponovno bi vas rad pregledal, gospod Harambegović."

"Kakor želite," je odgovoril bolnik in odložil obleko.

Stopil je pred rentgenski aparat.

Najprej ga je pregledal odgovorni asistent, pa takoj poklical primarija: "Poglejte, gospod primarij, pa se sami prepričajte!"

Primarij je stopil k aparatu in ni mogel skriti začudenja. "Želim, da si ta primer ogledate vsi. To je doslej največji uspeh našega zavoda..."

Drug za drugim so pristopali zdravniki in strežnice ter opazovali Harambegovičeva pljuča skozi rentgenski aparat.

Končno je spregovoril primarij: "Izvolite se obleči, gospod Harambegović! In moram vam sporočiti veselo vest: popolnoma ste ozdravljeni!"

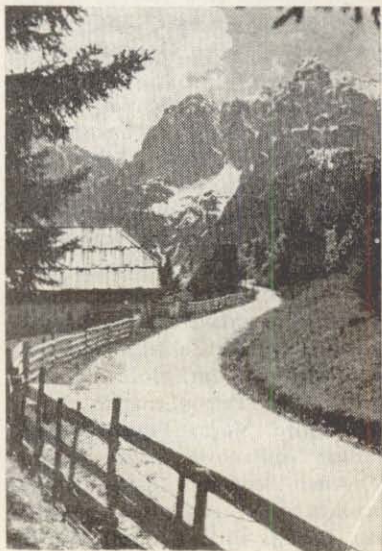
"Ja...ja... jaz da sem ozdravljen?... Vi se šalite..." bolnik skoraj ni mogel do besede.

"Ne šalim se, to je čista resnica," je dejal resno primarij. "Že pri včerajšnjem mesečnem pregledu smo to ugotovili na podlagi rentgenske slike in ostalih poizkusih. Tudi sam nisem verjel in sem hotel še ta ponovni pregled."

Primarij je vzel v roke rentgensko sliko pljuč in strmel vanjo

treba bežati v nevarnosti preko meje kakor njih sponzorjem, so se naši skupnosti znali pridružiti v zavesti demokracije in svobode, ki je doma niso imeli. "Napetost med našimi izseljenci", ki jo Kreft podtika "politični emigraciji", ima izvor ravno na nasprotni strani. Umetno je vpeljana med nas po novih metodah izrabljanja zdomceev — s pomočjo vseh tistih med nami, ki vede ali celo nevede, plačano ali zastonj, v prepričanju ali v bojazni prisiljeni minirajo enotnost nase skupnosti.

Smo v demokratični deželi. Za reševanje in ohranjanje našega življa v zdomstvu ni samo ena formula — tista, ki jo predpisuje režim doma. Zato je vsako opredeljevanje v "naši" in "vaši" žalostna cepitev, ravno kultura pa pri tem na mnogotere načine načrtno izrabljana v grde politične namene. To zadnje se mi zdi ostudna prostitucija, ki ji naša društva v svobodnem zdomstvu ne bi smela tako naivno botrovati. Tudi nobeno odkrivanje kulturnega spomenika v senci rdeče zvezde in njenih predstavnikov ne združuje naše skupnosti, pač pa ravno obratno. Mnogo zavednih Slovencev ni blizu — ne zato, ker niso kulturni ljudje, ampak preprosto zaradi dejstva, ker se še vedno zavedajo v svoji slovenski duši, kaj so z odhodom iz domovine — pa naj bo ta beg ali legalni prehod meje — odklonili.

**BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:**

\$46.—N.N.; \$22.—D. Simončič;
\$21.—Milan Beribak, Vinko Marn;
\$20.—Milan Prosenik; \$16.—Anton
Lakner, dr. Mihael Colja; \$12.—Ignac
Valenčič, Danica Pavič, Frančiška
Vekar; \$10.—Janez Robar, Anton
Bogovič; \$8.—Josephine Braletitch,
Marta Falež; \$6.—Ivan Kovačič, F.
Pongračič, Antonija Stojkovič, Anton
Kosi, Jože Kosi, Joža Žele, Štefanija
Markuža, Jožef Androjna, Angela
Dodič, Franc Magdič, Anica Pegan,
Ludvik Tušek, Janez Turk, Jože
Vogrinič, Franc Bresnik, Franc
Plesničar Sr., Olga Lagondar, Marija
Špilar, Anton Šajn, Anton Iskra,
Marija Čančar, Jože Kromar, Maks
Brunčič, Vinko Prinčič, Irena Gras-
smayr, Ludvik Lumbar, Tinka Urh,
Maks Korže, Antonija Poklar, Viktor
Gnezda, Marija Slokar, Ernest Rutar,
Zinka Kampuš, Ivan Cetin, Pavla
Nemarič, Jože Barbiš, Alojz Kučan;
\$5.—Janez Vidovič, Francka Anžin,
Ivanka Dekleva, Laura Premrl; \$4.—
Andrej Udovič, Ana Horvat, Rozina
Golež, Marija Poljanec, Zdenka Jež,
Ivan Kavčič, Stanko Gruntar, Andrej
Grlj; \$3.—Jožef Šterbenc, Frančiška
Klun, Ivanka Bajt, Marija Bizjak,
Marija Nekrep, Kristjan Tinta, Marija
Birska, Franc Fekonja, Jože Žele,
Jurij Tomažič; \$2.—Ida Lauko, Gra-
cijan Pirc, Gabrijel Pirc, Mara Ca-
tana, Janko Filipič, Mario Saksida,
Marija Štavar, Ivanka Kontelj, Leo-
pold Muller, Jožef Gorup, Ferdo
Godler, Franc Maver, Štefan Baligač,
Helena Breg, Edi Zakšek, Jožef Per-
sič, Elizabeth Car, Jože Jaksetič,
Henrik Šajn, Peter Lenarčič, Anica
Sivec, Jože Vuga, Frank Frigula,
Marica Temišanovič, Slavka Ambro-
žič, Albin Podgornik, Štefan Kovač,
Ana Čarman, Antonija Sankovič,
Ivan Lapuh, Ciril Čampelj, Marija

kot v sliko neznanega človeka. Nato je stopil k veliki omari in iz nje
vzel mapo, ki je nosila ime: Harambegović Sulejman.

“Vidite, tako so izgledala vaša pljuča tisti dan, ko ste prišli
prvič k nam. In tako se je bolezen razvijala, se boljšala in zopet
slabšala. Poglejte te temne lise in sence! In sedaj pogledajte današnjo
sliko, kako so vaša pljuča čista! Kot da bi nikoli v življenju ne bila
napadena od zahrbtna tuberkuloze...”

Šele po vsem tem je Harambegović prišel nekako ksebi. Začel se
je jecljaje zahvaljevati zdravnikom, najprej primariju, nato ostalim
in tudi sestram. Med njimi je iskal sestro Valentino, ki mu je
zdravje obljubila, če bo sodeloval z božjo milostjo. Bila je
zaposlena in ni prišla za njim po sporočilu, da ga čaka pregled.

“In kdaj bom lahko odšel iz zdravilišča?” je hlipal v ginje-
nosti.

“Ne še takoj. Moramo vas še nekaj časa opazovati. Vaš
primer je izreden, kakršnega v zavodu še nismo imeli. To je
največji uspeh, kar smo jih kdaj doživeli. Saj kar verjeti ne morem,
da ste res popolnoma zdrav,” je odgovoril primarij.

“Tudi mene je novica zelo presenetila,” je še dejal ozdravljeni
bolnik in se poslovil.

V teh trenutkih je živel Harambegović kakor v nekem polsnu.
Saj ni vedel, ali je res, ali je samo privid. Morda se mu je le sanjalo.
Toda ne! Vse je čista resnica. In kolikor bolj se je te resnice
zavedal, toliko bolj ni mogel skriti svojega veselega vznemirjenja.

Najprej se je podal v svojo bolniško sobo, da oznani veselo
vest Janku Ahačiču. Pa seveda sestri Valentini in drugim znancem
hodnika. Kar po dve stopnici je preskakoval, da bi bil čim prej tam.

Široko je odprl vrata in z dvignjenimi rokami zaklical:
“Janko, jaz sem zdrav!”

Janko je spal. Zato je Harambegović skočil k njegovi postelji,
ga tresel za ramo in vpil: “Janko, zdrav sem! Slišite: Jaz sem
zdrav!...”

Janko se je prebudil. Skočil je pokonci in preplašeno gledal v
Bosanca, ki je še vedno krilil in vpil. In predno se je Janko dobro
zavedel, je Harambegović že odvihral iz sobe.

“Temu človeku se je menda zmešalo. Takega še nisem
videl...” je sam pri sebi dejal Janko. Obsedel je na postelji in kar ni
vedel, kaj storiti.

Vstopila je sestra Valentina.

“Sestra, Harambegoviću se je zmešalo! Pravkar je bil tu in me
je s svojim kričanjem zbudil. Obe roki je držal kvišku in vpil: ‘Jaz
sem zdrav!’ Rekel bi, da je versko blazen. Žalostna posledica
vašega in njegovega fanatizma. Raje sem brezverec in pameten
človek, kot pa takle verski fanatik...”

Sestra pa je že vedela o zdravniški ugotovitvi. “Motite se,
gospod Ahačič!” je dejala mirno in z običajnim smehljajem na
obrazu, ki pa je tokrat imel poseben sijaj. “Harambegović je zares
ozdravel. S svojo južnjaško naravo pa je od veselja napravil
nekoliko nemira.”

“Kaj, ozdravel? Nemogoče! Ne verjamem! Še prejšnji mesec je njegov rentgenski izvid pokazal močno zasenčenje pljuč. Kako naj bo vendar sedaj naenkrat zdrav?”

“Vi se temu čudite. A bolj kot mi vsi se temu čudijo naši zdravniki s primarijem vred. Drug za drugim pregledujejo rentgenske izvide, jih primerjajo in ugotavljajo dejstva. Z glavami majejo v priznanju, da je res, četudi kar ni mogoče. Prav zaradi tega je moral Harambegović danes ponovno na pregled.”

Janko je umolknil. Saj ni imel kaj reči. Razburjenosti ob nenadni novici pa kar ni mogel skriti.

Sestra Valentina je nadaljevala: “Vi se temu čudite, gospod Janko. Meni pa se zdi kakor da bi gledala dogodek, ki ga opisuje sveto pismo. Pripeljali so mrtvoudnega in Jezus mu je dejal: ‘Pojdi sin, odpuščeni so ti tvoji grehi!’ Judje pa so si mislili: ‘To vsak lahko reče, ker s tem ni ničesar videti!’ In Jezus je spoznal njih zlobne misli ter dejal: ‘Kaj je lažje reči: Odpuščeni so ti tvoji grehi, ali vstani in hodi? Da boste pa videli, da ima Sin človekov pravico odpuščati grehe — reče mrtvoudnemu — Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom!’ — S tem, da mu je naklonil zdravje, je hotel Bog tudi Harambegovića utrditi v veri, ki jo je tako vdano sprejel.”

Janko je samo molčal in gledal izgubljeno predse.

(Se bo nadaljevalo)

Ce ljubite življenje, ne zapravljajte časa, kajti življenje je narejeno iz njega.

(Francoski pregovor)

Marcina, Sonja Trebše, Louis Širca, A. Luksetič, Irena Renko, Metod Snedič, Paula Bernetič, Albin Siro-nich, Ivan Figar, Mihaela Brkovec, Slavko Fabian, Anton Bulovec, Anton Urbanc, Valerija Sedmak, Jože Ficko, Stane Tamšič; \$1.—N.N. (pošiljka brez imena z naročnino vred iz W.A.), Danila Što'fa, Maria Darmanin, Ivanka Hrvatina, Stanislav Starc, Anton Cevec, Ivan Denša, Anton Iskra, Ivan Bole, Janez Rogl, N.N., Leopold Slokar, Franc Sodja, Anton Fer-fila, Vinko Dajnko, Marija Valenčič, Miro Bole, Jakob Tomšič, Marija Katič, Janez Jernejčič, Srečko Baraga, Justina Costa, Antonija Tomšič, Zdenko Tušek, Marija Spornjak, Rihard Twrdy, Franc Mramor, Zofia Brkovec, Alojz Filipič, Marija Prose-njak.

NAŠIM MISIJONARJEM,
TOGO, AFRIKA:

\$25.—N.N., N.N., (za lačne); \$20.—Antonija Stojkovič (polovico za lačne), Ivanka Bajt, Anica in Mirko Cuderman (namesto venca na grob Antonu Kustecu, (Qld.); \$10.—Ana Čarman, Drago Tomac, Albina Konrad; \$5.—Francka Anžin (za lačne), Josephine Braletitch; \$4.—Drago Andelfinger; \$2.—Ivan Kavčič (za lačne).

Dobrotnikom Bog povrni !

Poslušajte, kristjani!

Poslušajte, kristjani!

Bil sem v ječi, in vsi ste zbežali,

poskrili ste se po votlinah,

kjer ste za mene molili!

Hvala vam!

*Bil sem lačen in vi ste humanitarno dru-
štvo ustanovili,*

ter ste o moji lakoti mnogo diskutirali!

Hvala vam!

(Nam vsem v postno razmišljanje)

Bil sem na mučilni klopi;

*vi pa ste se kleče Bogu zahvaljevali
za vaše blagostanje.*

*Prepričani ste, da ste pobožni in vam je
blizu Bog.*

Toda jaz sem še vedno v ječi,

še vedno sem lačen in me mučijo.

Na vsem se prav nič ni spremenilo!

*Še vedno sem v ječi... lačen... in
mučen...*

POTOVANJE papeža Janeza Pavla II. v Mehiko na tretje zasedanje konference škofov latinske Amerike v mestu Puebla bo v zgodovini vsekakor velepomemben dogodek. Za vsakega brez lastnosti sedanjega papeža bi bila pot tja več kot tvegana. Janez Pavel II. pa je izredno sposoben, je zdravih in jasnih pogledov na sodobne probleme družbe in Cerkve, je tudi iz lastnih življenjskih izkušenj dober poznavalec komunizma in marksizma v teoriji in praksi.

Na tem prvem potovanju kot vodja Cerkve je osvojil milijonske ljudske množice s svojo preprostostjo in čestovsko ljubeznivostjo. Ljudje so neprisiljeno hiteli skupaj, da ga vidijo in pozdravijo. Pravijo, da je samo na 133 kilometrov dolgi avtocesti iz glavnega mesta Mehike do Puebla papežu mahalo v pozdrav okrog deset milijonov ljudi. Takega spontanega navdušenja niti Mehika sama ni pričakovala.

V govorih, ki jih je imel Janez Pavel II., je bil jasen, zato so brez dvoma postali tudi jasen mejnik. Nemogoče je že danes preceniti dalekosežnost njegovih izjav in ugotovitev, ki so izzvenele v smernice, po katerih naj gre ne le Cerkev latinske Amerike, ampak v svetu sploh. Njegove besede v Mehiki bodo še in še obravnavane od vseh, ki se trudijo, da bi verniki poslanstvo Kristusove Cerkve globlje dojeli, pravilno cenili njene nauke in jih s še večjim zagonom spolnjevali v vsakdanjem življenju. Papež je posebej poudaril Cerkveno učitelstvo božje resnice, ki je počelo pristne človekove osvoboditve, zato zavrača vse napačne razlage evangelija. Kristus ni bil politični revolucionar, za kar bi ga radi napravili nekateri. Odklanjal je vsako nasilje. Njegova Cerkev je ena: ne moremo jo deliti v Cerkev bogatih in Cerkev revežev, vsi člani pa imajo dolžnosti drug do drugega. Tudi Cerkev pri svojih naporih pomagati revežem in tlačeniim ne potrebuje zatekanja k družbenim sistemom in ideologijam, saj ima svoje tisočletne izkušnje in ostati hoče ter mora svobodna nasproti različnim družbenim ureditvam. A človeka gleda v celoti, zato je dolžna v skladu s svojim verskim poslanstvom, četudi ni družbeno ali politično, vselej braniti človekovo dostojanstvo in njegove pravice.

Tudi mi recimo, kot sem nekje bral v teh dneh: Daj Bog, da bi ta mejnik omogočil Kristusovemu nauku ne le v latinski Ameriki, ampak v vsej Cerkvi prenovitev in poglobitev življenja kristjanov, tako premožnih kot

Z VSEM VETROV

revnih. Daj Bog, da bi za vedno odpadel sleherni poskus slabitve Kristusovega nauka z dodajanjem marksističnih primesi!

KITAJSKA vlada je objavila, da bo dosednji program o študentovskem delu na kmetih spremenila. K temu jo je prisilila stavka nad 50.000 kitajskih študentov, ki so nedavno protestirali proti prisilnemu pošiljanju študentov na poljsko delo, kjer morajo nekateri ostati tudi po več let. Dolga povorka stavkajočih študentov je po desetdnevnem pohodu prispela v Peking, kjer je na glavnem trgu protestirala proti zadevnim vladnim ukrepom. V protestnih letakih, ki so jih raztresali po mestu, študentje pišejo o "pomanjkanju človekovih pravic, spoštovanju osebne časti in družbenega statusa" ki ga čutijo v komunističnem režimu na lastni koži.

ŠE ZDAJ po petnajstih letih si Amerika ni na jasnem, kako je bilo z umorom predsednika Kennedyja. Znova in znova izide kaka knjiga ali se slišijo glasovi o tej nečedni zadevi — vse pa izraža nezaupanje v poročilo Warrenove kongresne komisije, ki ni izvršila zadovoljivega dela. Zdaj so največji ameriški akustični strokovnjaki dokončno ugotovili, da uboj vsekakor ni bil delo ene osebe: poleg Lee Harveyja Oswalda je streljal še nekdo, ki pa ga policija ni izsledila. Moralo je iti za zaroto, zato naj bi umor znova temeljito in do dna preiskali.

Pri vseh podvigih in napredku so Amerikanci res počasni — to dolgoročno premlevanje Kennedyjevega umora je za to kaj zgovoren dokaz.

PRI PAPEŽU v avdienci je bila 8. novembra sprejeta tudi skupina slovenskih romarjev iz Koroške. Ob tej priliki so izročili svetemu očetu v spomin bronasti kip akademskega kiparja Franceta Goršeta, ki predstavlja "Pojače duše". Goršetov svet umetnosti je s tem dobil domovinsko pravico tudi v Vatikanu. Kip bo papežu pričal o kulturni veličini slovenskega naroda, iz katerega so izšli tudi veliki umetniki. Med njimi ima nedvomna prav naš osemdesetletnik kipar France Gorše zelo častno mesto.

TOLMAČI naj bi bili visoko kvalificirani in poklicni, saj imajo opravka s prilikami, ki so večkrat zelo težke in se nanašajo na svobodo ali zdravje ljudi, je izjavil nedavno dr. Paolo Totaro, predsednik Ethnic Affairs

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

Commission v N.S.W. Dodal je nujno potrebo po izboljšanju študijskih tečajev za uradne tolmače. Dr. Totaro je govoril ob priliki oznanila uspehov zadnjih izpitov v N.S.W., ki so krili kar devetnajst različnih jezikov. Da je bila stvar resna, dokazuje tole dejstvo od 138 kandidatov je dobilo kvalifikacijo uradnega tolmača samo 22 oseb.

Avstralija danes popravlja svoje napake — žal malo kasno. Še pred dobrimi desetimi leti je bil kak uradni tolmač kar redka zadeva in je tolmačenje pripadalo prostovoljcem. Pa bi takrat marsikdo tolmača mnogo bolj potreboval kot pa ga danes.

VATIKANSKO državno tajništvo je 19. januarja objavilo, da je papež Janez Pavel II. imenoval koprškega škofa dr. Janeza Jenka za pravega člana kongregacije za duhovnike. Res visoka služba za slovenskega škofa, ki zasluži naše iskrene čestitke ob imenovanju! Kongregacije so stalni kolektivni organi apostolskega sedeža, ki pomagajo papežu urejati gotove cerkvene zadeve. Prej so bili pravi člani kongregacij samo kardinali, od 1. januarja 1968 pa je v vsaki kongregaciji tudi sedem škofov "s terena". Med temi je v kongregaciji za duhovnike zdaj naš škof Jenko.

Kongregacija za duhovnike ureja semeniško duhovno in teološko izobrazbo, pospešuje izmenjavo pastoralnih izkušenj, v njeno skrb spadajo tudi duhovniški sveti posameznih škofij ter pravilna razdelitev duhovnikov. Ima tri urade, ki si med seboj delijo delo, celotni organizaciji pa predseduje prefekt, ki je vedno kardinal in v neposredni zvezi s papežem.

FRANK LAUSCHE, bivši župan mesta Clevelanda in bivši dolgoletni guverner države Ohio ter zvezni senator ZDA, prominentna osebnost med našimi ameriškimi rojaki, je doživel v lanskem oktobru posebno čast. Zvezna država Ohio ga je 28. oktobra proslavila s tem, da je svojo najnovejšo stavbo imenovala po njem: **Lausche Building**. S to počastitvijo mu je Amerika izrazila svojo hvaležnost za dolgoletno javno delo in službo državljanom.

Njemu posvečena stavba je trinajstnadstropna palača sredi mesta Clevelanda, zgrajena na trikotnem zemljišču tik za poslopjem glavne pošte in komaj dva bloka oddaljena od Public Square-a, s svojim pročeljem pa gleda preko ceste v znano clevelandsko stavbo Rockefeller

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Building. Lausche Building obsega okrog 425.000 kvadratnih čevljev, v njenih prostorih pa bo delalo 1875 oseb. Njena zanimivost je tudi to, da je zidana nad progami vlakov, ki bodo pod njo vozili na glavno postajo, Terminal Tower Building.

V Lausche Building bodo imele urade številne državne ustanove. Za tamkajšnje slovenske rojake je posebno važna Ohio Historical Society, ki bo v stavbi zavzemala okrog 50.000 kvadratnih čevljev prostorov. Njeno delo je tudi zbiranje in raziskovanje etničnega zgodovinskega materiala Clevelanda in države Ohio — tu pa zlasti tudi clevelandski Slovenci nimajo malo pokazati.

Clevelandski "Ameriška domovina", edini ameriški slovenski dnevnik, je ob tej priliki svojemu znamenitemu in priljubljenemu rojaku Lauschetu posvetila celotno posebno in povečano izdajo. V številnih člankih je iz raznih strani prikazana Lauschetova podoba, velikemu možu v čast, nam vsem v ponos.

Naj dodamo, da je Lausche od vsega početka pravilno ocenjeval sovjetsko politiko, kakor tudi jugoslovanski "osvobodilni boj". Po vojni je v vseh pogledih podpiral dr. Kreka in se na najvišjih mestih zavzemal za slovenske begunce. Veliko je pripomogel s svojo vplivno besedo pri povojnem ameriškem vselitvenem zakonu, ki je mnogim našim beguncem (vključno uredniku MISLI!) odprl pot v Ameriko. Za to in vse ostalo smo mu Slovenci iskreno hvaležni. Tudi avstralski Slovenci rojaku Franku Lauschetu iz srca čestitamo in smo ponosni nanj.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

Sicer sem že malo prevelika za pisanje v Kotiček, se mi zdi, pa vseeno bi rada povedala, kako lepo smo se imeli na počitnicah v Mt. Elizi. Bila sem pri skupini deklet drugega tedna kolonije (od 7. januarja do 13. januarja). Imele smo se odlično in tudi vreme je bilo na naši strani: niti en dan ni deževalo in vse smo lepo zagorele. Počitnice so nas res osvežile, aktivnosti je bilo poleg plavanja dovolj, hrana je bila zelo dobra in izdatna (pozabile smo na dieto!), da se moramo lepo zahvaliti prirediteljem in pridnim kuharicam. Hvaležne smo za vse, kar ste storili za nas.

Edina napaka, ki smo jo dekleta našle, je bila ta, da je bil čas naših počitnic prekratek: nobena od nas ob koncu ni hotela iti domov... Dekletom, ki jih kolonija letos ni pritegnila, lahko iskreno rečem: zamudile ste nekaj nepozabnega za nas vse! Make sure you come next year! Čim več nas bo, tem lepše in veselejše bo!

Sonja Fistrič, Greensborough, Vic.

DRAGI OTROCI!

V tej številki predstavljamo našim mladim sydney-sko dekle z imenom MIRIAM COLJA. Je hčerka dr. Mihaela Colja in Alberte r. Cebren, ki sta po rodu iz Branika, Slovensko Primorje. A Miriam je bila rojena leta 1962 že v Avstraliji, Parkes, N.S.W., kjer je bil oče takrat v zdravniški službi. Kasneje se je Coljeva družina preselila v Woy Woy, nato pa v

PUST

HALO, DECA, VEN NA PLAN:
PUSTA V POLJU BOMO ŽGALI,
HLADEN GROB MU IZKOPALI
IN GA POLOŽILI VANJ.

DOSTI NAM JE TEH NORČIJ:
ZMEDO V GLAVE JE PRINESEL
IN MOŠNJIČKE NAM PRETRESSEL,
KO NOREL JE VSE NOČI.

ZDAJ NA SMRT OBSOJEN BO:
V GROBU DELA NAJ POKORO
ZA ŽIVLJENJE SVOJE NORO,
Z NJIM VSI GREHI NAJ GREDO.

FRAN LOČNIKAR

KOTIČKRAJI, ali poznate ta znak? Letos ga boste še marsikje in velikokrat videli. Bi napisali Stričku, kaj predstavlja? Vaša najboljša pisma o tem bom rade volje objavil v Kotičku, najboljše pismo leta pa bo prejelo tudi lepo nagrado. Zda se pa le o tem potrudite! — Za post pa naj vas spomnim na odpovedi raznim dobrotam v prid tistim bratcem in sesticam, ki so po svetu lačni. Kajne, da ne boste pozabili nanje? — Striček.

sydneyški okraj Fairfield, kjer živi še sedaj in ima naš rojak-doktor tudi svojo zdravniško prakso.

Miriam je obiskovala katoliško srednjo šolo v Fairfieldu, a peti letnik na državni šoli v Canley Vale. Za šesto leto pa je bila izbrana kot "exchange student" in bo razred končala v Grey, Maine, U.S.A. Tja je odpotovala v avgustu, a napravila je velik "detour" — preko Evrope. Tam se je pridružila petim švedskim študentom, ki so bili z istim namenom poslani v Ameriko.

V Avstralijo se misli naša študentka vrniti že letos po končani šoli. Po njenih načrtih se namerava vpisati na univerzo. Rada bi postala socialna delavka, ker ji je pri srcu, da bi pomagala ljudem. Bog daj, da bi se vrnila z istimi željami! Zato ji želimo tudi v Ameriki ne le veliko lepih doživetij, ampak tudi mnogo šolskih uspehov.

Miriam ima še dva brata in ena sestro. Slovenščino lepo obvlada in tudi svojim staršem piše iz Amerike slovenska pisma. Upajmo, da bo tudi v bodoče očku in mami in v veselje, nam vsem pa v ponos.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Iz kraja Reith pri Kitzbühelu, Avstrija, sem prejel pismo prijatelja in naročnika MISLI, s katerim sva se ob mojem srebrnem mašniškem jubileju leta 1975 srečala v Sveti Deželi. Slovenski duhovnik **Nande Babnik** je že mnogo skupin romarjev vodil po krajih, ki jih je posvetila Gospoda noga, in s svojo odlično razlago osvetlil svetopisemske dogodke, ki so se v času božjega obiskanja tamkaj izvršili. V tem je naš Nande res strokovnjak in odličen organizator obenem: njegove romarske skupine za mnogo manj stroškov v enem tednu vidijo več kot druge za drag denar. Nandetova ideja je bila tudi, da smo med ostalimi narodnostni Slovenci pri nazareški baziliki dobili krasen mozaik, ki nas tam predstavlja svetu kot krščanski narod.

Father Babnik ima namen z Msgr. Ignacijem Kunstljem, bivšim slovenskim dušnim pastirjem v Angliji in glavi dušnega pastirstva med slovenskimi izseljenci (zdaj je v pokoju v Nemčiji), tudi letos organizirati romanje v Sveto Deželo za rojake po svetu, kakor ga je leta 1975. Vse kaže, da bo najboljši čas od 7. OKTOBRA do 14. OKTOBRA, sprememba pa je seveda še možna. Srečali bi se v krajih Gospodove domovine rojaki iz vseh celin in vseh evropskih držav. Kot piše organizator, so se rojaki iz Čile prvi oglasili in prijavi. Glede Avstralije pa seveda računa na sodelovanje naših MISLI in ta objava naj bo prva novica o tem, dana nam vsem v premislek.

Bi se morda tudi kdo iz Avstralije rad udeležil tega romanja? Morda na poti v domovino, ali na poti iz domovine nazaj v Avstralijo? Kombinacija je vsekakor možna. Eno lahko rečem, da nikomur ne bo žal, ker bo obisk svetih krajev v družbi rojakov in pod vodstvom Fathra Babnika nepozabno doživetje.

Kdor se za udeležbo na tem romanju zanima, naj sporoči uredništvu MISLI, ki bo posredovalo nadaljne zveze. — Urednik.

PASCOE VALE, VIC. — Letos je bila prvič ponujena tudi družinam prilika za počitnice v Mt. Elizi, ki jih prireja že nekaj let za našo mladino versko središče. Bilo je res lepo in le škoda, da nas ni bilo še več. Morda bo pa drugo leto več zanimanja za tako edinstveno priliko res prijetnih počitnic.

Počitniška hiša stoji na gričku tik nad lepo obalo. Po obali hodiš lahko prav do Morningtona. Še petletna Katarina iz Geelonga je zmogla pot. Med potjo smo nabirale lepe raznovrstne školjke, ki jih v pesku leži na pretek. Vrt okrog počitniške hiše pa krasí različno drevje in grmičevje, pa tudi cvetje. Tudi v najbolj vročem dnevu lahko najdeš hladno senco pod košatim drevjem. Od hiše proti morju pa je med travo polno divjih rož. Tam sem našla Marijine solze in lepe drobne migelce, kot jih imenujemo po kraško. Prav do peščne obale te spremlja grmičevje raznih listov in barv.

Vsekakor: Mt. Eliza ima vse. Prijetno domačo streho z domačo kuhinjo, vrt, travo, senco in sonce, pesek in morje, družbo pa tudi samoto, kdor si jo želi. Zato se res lepo zahvalim verskemu središču in obema patroma, da so s počitnicami poskrbeli za nas. Posebna zahvala tudi gospe Kruhovi, ki je za prvi teden družin prevzela kuhinjo in se žrtvovala za nas. Vsi smo bili zadovoljni. Tudi našim sestram, ki so nam ob obisku prinesle dobrih slaščic, naj gre zahvala za pozornost.

Vse melbournske rojake lepo pozdravljam v upanju, da se drugo leto spet vidimo v Mt. Elizi. — **Marcela Bole.**

HAPPY VALLEY, S.A. — Članek "ETNIČNI RADIO — korak naprej" v zadnjem številku je zelo zanimiv in se strinjam z mnenjem avtorja. Čudno se mi le zdi, da pisec članka, ki je po vsem videzu dobro poučen o delovanju etničnega radia v Avstraliji, še ni slišal za slovensko oddajo v Adelaidi, ki obstaja že več kot tri leta. Je to neznanje ali pozabljivost, če ni Adelaida morda celo namerno prezrta? Naj izpustitev popravim jaz z naslednjimi podatki:

Slovenska radijska oddaja v Adelaidi je vsako nedeljo popoldne od dveh do pol treh na radijski postaji 5UV, valovna dolžina 531, pod imenom "Slovenski kotiček — Slovenian Corner". Ime zveni sicer skromno, vendar je spored zelo bogat in je v rokah Borisa Zabukovca ter Olge Orel postal že kar profesionalen.

ZAHVALA

Ob izgubi
našega dobrega moža in očeta

JOŽEFA BIZJAKA

se iskreno zahvaljujemo našima duhovnikoma, pevkam, ministrantu; dalje vsem sorodnikom, prijateljem, znancem ter rojakom, ki ste pokojnika tako številno spremili na njegovi zadnji poti. Posebna zahvala tudi vsem, ki ste mu v slovo darovali cvetje, nam pa ob žalosti slovesa ustno ali pismeno izrekli sožalje. Bog Vam vsem povrni, dragega pokojnika pa priporočamo v molitev!

Zalujoči: žena Jožefa in otroci Lidijana, Zarjo, Romano, Anica in Vilma s svojimi družinami.

Sydney, N.S.W., 16. jan. 1979

PHOTO Micky's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za poroke, krste in razne druge družinske priložnosti
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

Kaj ne bi, saj 5UV je radijska postaja adelaidske univerze — tako visoko izobraženo etnično radijsko oddajo nimata niti Melbourne niti Sydney.

"Slovenski kotiček" naše oddaje ima tudi "osebo za odnose s slovensko javnostjo" (P.R.), ki sprejema pritožbe in daje pojasnila. Pokličete jo lahko na telefonski številki (08) 381 5553 ter se kar po domače pritožite in daste svoje predloge.

Mimogrede bi še rad omenil, da je adelaidska etnična skupina — "Ethnic Broadcasters Inc." — dobila licenco za lastno radijsko postajo, ki bo še to leto začela oddajati na FM valovih. Tako se bo tudi slovenska oddaja podaljšala in to bo kar velik korak naprej.

Upam, da bo ta dopis postavil Adelaido spet na avstralski zemljevid. Pristržne pozdrave! — F. Male.

Op.: Dragi g. Male! Očitno zamenjate "etnične oddaje" kot splošen pojem oddaj raznih etničnih skupin in pa "Etnični radio" (EA — Ethnic Australia), ki mu je to lastno ime. Kot tak že deluje v Sydneyu in Melbourneu in o tem je govoril članek. Čisto razumljivo

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

Adelaide ni mogel omeniti, ker EA oddaj nima.

Ne strinjam se z Vami, da je oddaja nujno "visoko izobražena" samo zato, ker je na radijski postaji univerze — danes prav univerze mnogokrat ponujajo obilo "vzorcev brez vrednosti". Toda s tem ne izrekam sodbe o adelaidski slovenski oddaji, ki je še niti slišal nisem. Nasprotno: vesel sem, da jo v Adelaidi Slovenci imamo in veseli me tudi, da ste se oglasili s tem pismom. Slovensko Adelaido, ki že tako dolgo žalostno molči, samo adelaidski Slovenci lahko spet postavite na zemljevid — s tem, da o sebi poročate. Iskrene pozdrave! — Urednik.

PRESTON, VIC. — Tokrat je pa tudi mene prišlo (na stara leta, boste rekli!), da sem se spravila na uganki. In že kar prvi dan sem jih rešila ter Vam jih pošljam. Mogoče bom pa celo izžrebana?

Pesmica v prvi uganki je znana, samo kot se jaz spomnim še iz svoje mladosti, se je zadnja vrsta malo drugače glasila. Vsaj mi smo jo znali takole:

Z Bogom začni vsako delo,
pa bo dober tek imelo,
z Bogom delo dokončaj,
pa bo tu že sveti raj!

Vsaj zame ima verz tako še lepši pomen, tega se držim in tudi druge učim. Kako drugače bi izgledal svet, če bi vsi po tem živeli!

Kaj pa tale uganka — bi jo kdo bravec znal rešiti?

O skrbi za javni red
vedno po postavi.
K pa spada poleg sled

Potrebuje TE TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

h kuhinjski opravi.
Če pa prve črke ni
— takrat se seno suši
(toda ne v Avstraliji!).

Lepe pozdrave vsem naročnikom dragih MISLI,
posebno pa ugankarjem! — Marija Leben.

Lebnova mama, hvala za ugankarsko "konkurenco!"
Prav vesel sem jo bil. Le naj Vaša uganka velja prav
toliko kot KRIŽANKA na zadnji strani! Bomo videli,
če bo kaj rešitev do dneva žrebanja. — Urednik.

KDO BI VEDEL POVEDATI...

...kje živi MIROSLAV NOVAK, rojen leta 1933
v okolici Ljubljane. V Avstralijo je dospel leta 1959.
Nazadnje se je oglašil iz Chester Hill-a, N.S.W., leta
1962. Po njem sprašuje v skrbi mama v domovini.
Sleherno vest o njem javite uredništvu, v Sydneyu pa
p. Valerijanu, ali pa s telefonskim klicem na sydneyško
številko 929-3618 (Mr. Charles).

JOHN ČAS (njegov zadnji naslov je bil Potts Point,
Sydney) že dve leti ni pisal staršem in so zanj v skrbeh.
Kdor ga pozna, naj ga spomni, da naj se oglasi domačim.
Sporočila o njem pošljite uredništvu, ali pa na naslov:
S. & M. Boelckey, 6/3 Hope Street, Glen Iris, Vic-
toria, 3146.

Iščemo tudi IVANA VOŠPERNIKA, po katerem
spravujeta v domovini hči in brat Gorazd. Njegov
zadnji znani naslov je bil Sydney. Kdor bi kaj vedel
o njem, naj sporoči uredništvu MISLI, ali pa sydney-
skemu slovenskemu verskemu središču.

"Tomažek, kaj si pa storil Marički, da tako joka?"
"Nič, mama, samo sladoled sem ji pomagal jesti..."

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

1 DODS STREET, BRUNSWICK, 3056, VIC.

TEL. 387 6922

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim
podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred
obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro
BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV,
izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO
po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne
in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattletree Road,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

Po cesti gre profesor, znan po svoji raztresenosti.
Sreča ga prijatelj in se mu zasmee, ko ga pogleda pod
noge: obuta ima dva različna čevlja, enega črnega in
drugega rjavega. "Kakšen pa hodiš po svetu? Kaj ne
vidiš, da imaš danes na nogah različna čevlja?" ga po-
kara. Profesor se pogleda pod noge in odgovori: "To
še ni nič, prijatelj! Najbolj zanimivo je to, da imam
doma še en prav tak par obuval..."

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma

Bruna in Alme SDRAULIC

(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH

Telefon: 437-1868

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

REŠITEV UGANK JANUARSKE ŠTEVILKE:

ZLOGOVNI TRAK, pravilno sestavljen, ti pove tole
resnico za začetek novega leta:

**Z Bogom začni vsako delo,
pa bo dober tek imelo;
z Bogom delo dokončaj,
pa boš prišel v sveti raj!**

AVTO: Številke na avtomobilski tablici ti kažejo red,
po katerem moraš brati besede na traku, da ti dajo
smisel. Pravilni stavek se glasi: **Kdor počasi vozi, daleč
pripelje, pravi pregovor.** Ko bi se le vsi vozniki držali te
zlate resnice!

Rešitev so poslali: Francka Anžin, sestra Maksimi-
ljana, Marija Leben, Vinko Jager, Helena Berkopec,
Branka Iskra, Irena in Janez Turk, Jožefa Plut, Lidija
Čušin, sestra Mirijam, družina Albin Drašček, Karla
Twrdy, Ivanka Žabkar in Jože Grilj.

Žreb je določil nagrado **Branki Iskra.**

Iz parlamenta.

Poslanka nekemu poslancu: "Ko bi bila jaz vaša
žena, bi vam dala strupa v kavo!"

Ta pa je odgovoril: "In ko bi bila vi res moja žena,
bi jaz tisto kavo tudi rade volje spil!"

*

Po nakupu pravi žena možu: "Na, vzemi ti otroka v
roke, kozarce pa daj meni — saj tebi pade vse iz
rok!..."

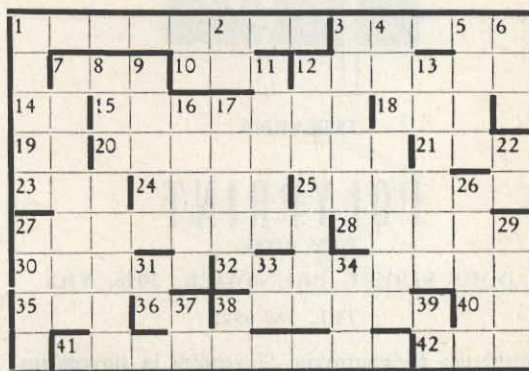
"Pavliha" tako pravi...

- Domovino je tako cenil, da je ne bi nikoli prodal pod ceno.
- Pamet v roke, glavo tako vedno manj potrebujete!
- Končno je prišla odločba za stanovanje: odločeno je, da moram počakati.
- Človeštvo bi imelo neomejene možnosti, ko bi moglo omejiti moč omejenih.
- Razumnemu ne moreš natakni izde, bedaku je ne moreš sneti.
- "Ata, zakaj imajo vse banke zamrežena okna? — "Zato, da se bančni direktorji počasi nanje navadijo."
- "Tovariši, ali bi se lahko pred sestankom sporazumeli, o čem se na sestanku ne bomo sporazumeli?"

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. domač izraz za konec dela; 3. slovenski junak v Levstikovi povesti; 7. splošno rabljena tujka za živalski vrt; 10. trije enaki soglasniki; 12. soseska; 14. krajše za "njega"; 15. ovira; 18. padec; 19. dolga pripovedna pesnitev; 20. srečolov; 21. v Avstraliji kaj priljubljena pijača; 23. pod; 24. pleme; 25. otročiček; 27. potujoča skupina v puščavi; 28. dobesedna navedba iz spisa ali govora; 30. briše; 32. tujka za "vrtenje"; 35. krajše od "poglej"; 36. močna igralna karta; 38. eden umetniških poklicev; 40. vstavi NS; 41. post nas pripravlja nanjo; 42. ljubitelj tuje lastnine.

Navpično: 1. trepet; 2. nada; 3. lunina mena; 4. nad jaslami sveti; 5. nam za žgance, čebelam za dobro pašo; 6. stara oblika za: ne; 7. vsite krpe; 8. druga beseda za neumnosti; 9. pomoč; 11. obmorsko mesto v Istri; 12. odmetati (sneg); 13. prvič ugrizniti (n. pr. v jabolko); 16. trava druge košnje; 17. lesni rokodelec; 22. zauživa; 26. košara; 27. del voza; 29. sorodnik po poroki; 31. egipčanski bog sonca; 33. staroslovanska pijača; 34. če; 37. "da" v italijanščini; 38. kratici za ime in priimek znanega primorskega pesnika; 39. v morje štrleč del celine.

Rešitev pošljite do **12. marca** na uredništvo.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bravce MISLI
s prisrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače. Kuhinja ima domačo hrano po zelo zmernih ceni in je odprta od poldne do dveh ter od šestih do desetih zvečer, po dogovoru tudi izven teh ur. Osebe je slovensko. Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Ste poravnali naročnino za MISLI???

Dr. J. KOCE, 3 Beatrice Street, Kew, Vic. 3101 — Tel. 861 8076

(Najstarejši tudi po letih objavljjanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Vse delo glede potovanja uredim
brezplačno.

Samo v onih primerih, ko se hočem zavarovati radi izgube časa z dajanjem nasvetov, ki nimajo nobene zveze s potovanjem, mi plačajo stranke majhen depozit. Ko plačajo celo karto, mi pa plačajo toliko manj, kolikor so mi dale za depozit. Tako ne more biti z nobene strani nikakih očitkov in se ni treba nikomur nič bati. **Važno!** V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi osebne prijateljske zveze, kar je že večkrat prav prišlo rojakom, ki so pri meni naročili potovalne karte.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 153 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755